

ΣΑΒΒΑΤΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ.

ΤΕΥΧΟΣ Α'. Ἀριθ. 28.

Σάββατον 17/29 Ἰουνίου 1878.

Τιμὴ 3 χαρτόγραφα.

Κωνσταντινούπολις, 16/28 Ἰουνίου.

ΑΓΓΛΟΡΡΩΣΙΚΟΙ ΟΡΟΙ.

Ἡ ἄγγλικὴ *Σφαιρα* ἐδημοσίευσε τοὺς κατωτέρω ὄρους ἐφ' οἷς ἐγένετο ἡ προσυνηνόνησις τῆς Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας ἐπὶ τῶν μεταξὺ αὐτῶν διαφωνιῶν ὡς πρὸς τοὺς ὄρους τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Τὸ ὑπὸ τῆς *Σφαιρας* δημοσιευθὲν ὑπόμνημα, καίπερ εἰς πολλὰς ὑποβαλλόμενον καὶ ὑποβληθησόμενον τροποποιήσεις ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου, οὐχ ἦτονον ὅμως ἐπειδὴ οὐδὲν διημισησθήθη ἢ ἀυθεντικότης αὐτοῦ, θεωροῦμεν ἄξιον ἀναδημοσιεύσεως, καθὼ εἰσαγαγόν τὴν λύσιν τοῦ περὶ Ἀνατολῆς ζητήματος εἰς νέαν φάσιν, ἥτις μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ μαρκησίου Σαλισβουρῆ εἶναι ἡ τρίτη. Τὸ ὑπὸ τῆς *Σφαιρας* δημοσιευθὲν ὑπόμνημα ἔχει κατὰ μετάφρασιν οὕτω.

1. Ἡ Ἀγγλία ἀποκρούει τὴν κατὰ μῆκος διαίρεσιν τῆς Βουλγαρίας, ἀλλ' ὁ τῆς Ῥωσσίας ἀντιπρόσωπος ἐπιφυλάσσει νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὴν ἐν τῷ συνεδρίῳ, ὑποσχόμενος πάντοτε νὰ μὴ ἐπιμένῃ κατὰ τῆς ὀριστικῆς γνώμης τῆς Ἀγγλίας.

2. Ὁ καθορισμὸς τῆς Βουλγαρίας πρὸς νότον τροποποιηθήσεται εἰς τρόπον, ὥστε ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτὴ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὸν πρὸς νότον καθορισμὸν τῶν βουλγαρικῶν ἐπαρχιῶν, τὸν προταθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινούπολει συνδικησέψεως. Τοῦτο ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῶν μεθόριων μόνον καθόσον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐξάφαισιν τῶν παραλίων τοῦ Αἰγαίου, ἧτοι πρὸς δυσμὰς ἀπὸ τοῦ Πόρτου Λαγῶ. Ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου μέχρι τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου ἢ τῶν μεθόριων συζήτησις μένει ἐλευθέρη.

3. Τὰ δυτικὰ μεθόρια τῆς Βουλγαρίας τροποποιηθήσονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐθνικότητων εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποκλεισθῶσι τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης οἱ μὴ βουλγαρικοὶ λαοί. Τὰ δυτικὰ μεθόρια τῆς Βουλγαρίας δεόν νὰ μὴ ὑπερβῶσι κατ' ἀρχὴν γραμμὴν τινὰ χαρασσομένην ὡς ἔγγιστα ἐκ τοῦ Νότι παζάρ εἰς Κοτζᾶ βαλκάν.

4. Ἡ Βουλγαρία ἔχουσα τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 1 καὶ 2 ὅρια διαιρεθήσεται εἰς δύο ἐπαρχίας, ἧτοι εἰς τὴν πρὸς βορρᾶν τοῦ Αἴμου, εἰς ἣν χορηγηθήσεται πολιτικὴ αὐτονομία ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἐνὸς ἡγεμόνος, τὴν πρὸς νότον εἰς ἣν χορηγηθήσεται εὐρεία διοικητικὴ αὐτονομία (ὅμοια τῇ ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς ἀποικίαις ὑπαρχούσῃ) μετὰ διοικητοῦ Χριστιανοῦ, διοριζομένου τῇ συγκαταθέσει τῆς Εὐρώπης ἐπὶ πενταετίαν ἢ δεκαετίαν.

5. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ἀποδίδει σημασίαν ὅπως ἰδιάζουσαν εἰς τὴν ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Βουλγαρίας ἀποχώρησιν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Ἡ Α. Μεγαλειότης οὐδεμίαν ἢ ἐβλεπεν ἀσφάλειαν ἡγγύησιν διὰ τὸ μέλλον τῶν Βουλγάρων, ἀν τὰ ὀθωμανικὰ στρατεύματα διέμενον αὐτόσε.

Ὁ λόρδος Σαλισβουρῆ δέχεται τὴν ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Βουλγαρίας ἀποχώρησιν τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων, ἀλλ' ἡ Ῥωσσία δὲν θέλει ἀντιστῆ ὅπως τὸ συνέδριον ἀποφασίσῃ τὸν τρόπον καὶ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελεν ἐπιτραπῆ εἰς τὰ τουρκικὰ στρατεύματα νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἐπαρχίαν, ὅπως ἀντιστῶσιν εἰς ἐπανάστασιν καὶ ἐπιδρομὴν, ὑφισταμένην ἢ ἐπικειμένην. Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλία ἐπιφυλάσσει νὰ ἐπιμένῃ ἐν τῷ συνεδρίῳ ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα διὰ τὸν Σουλτάνον, ἵνα τὰ στρατεύματα αὐτοῦ σταθμεύωσιν εἰς τὰ μεθόρια τῆς μεσημβρινῆς Βουλγαρίας.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ῥωσσίας ἐν τῷ συνε-

δρίω επιφυλάσσεται πλήρη ελευθερίαν ἐν τῇ συζητήσει τῆς τελευταίας ταύτης τοῦ μαρκησίου Σαλισθευρῆ προτάσεως.

6. Ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις αἰτεῖ ὅπως οἱ ἀνώτατοι ἀρχιερεῖς τῆς ἐθνοφρουρῆς ἐν τῇ μεσημβρινῇ Βουλγαρίᾳ διορίζωνται ὑπὸ τῆς Πύλης τῇ συγκαταθέσει τῆς Εὐρώπης.

7. Αἱ διὰ τὴν Ἀρμενίαν ὑποσχέσεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν προκαταρκτικὴν συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου δεόν νὰ γείνωσιν οὐ μόνον ἀποκλειστικῶς πρὸς τὴν Ῥωσίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν.

8. Ἐπειδὴ ἡ κυβέρνησις τῆς Α. Β. Μ. ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς ὅσον καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις εἰς τὸν μέλλοντα διοργανισμὸν τῶν ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, τὸ 15 ἄρθρον τῆς προκαταρκτικῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τροποποιηθήσεται εἰς τρόπον ὥστε καὶ αἱ λοιπαὶ δυνάμεις, ἰδίᾳ δὲ ἡ Ἀγγλία νὰ ἔχωσι συμβουλευτικὴν ψῆφον ἐν τῷ μέλλοντι διοργανισμῷ τῆς Ἡπείρου τῆς Θεσσαλίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν, αἵτινες μένουσιν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Πύλης.

9. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολεμικὴν ἀποζημίωσιν, ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ οὐδέποτε προέθετο νὰ μετατρέψῃ αὐτὴν εἰς χωρογραφικὰ προσαρτήσεως, δὲν ἀρνείται δὲ νὰ πράσῃ ἐπὶ τούτου διαθεβαιώσεις. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πολεμικὴ ἀποζημίωσις δὲν θέλει ἀραιρῆσαι παρὰ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως τὰ τοῦ πιστωτοῦ δικαιώματα αὐτῆς, εὐρεθήσεται δὲ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην εἰς τὴν αὐτὴν εἰς ἣν καὶ πρὸ τοῦ πολέμου θέσιν.

Ἡ Ἀγγλία μὴ διακρίνει οὐσα τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἣν ἡ Ῥωσία θέλει λάβει ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ἐπιφυλάσσεται νὰ προβάλλῃ ἐν τῷ συνεδρίῳ τὰς κατ' αὐτῆς ἀντιρρήσεις.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν κοιλιάδα τοῦ Ἀλισγκιέρδ καὶ τὴν πόλιν τοῦ Βαγιαζήτ, ἐπειδὴ ἡ κοιλιάς αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη ὁδὸς τοῦ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου διὰ τὴν Περσίαν καὶ ἔχει διὰ τοὺς Τούρκους μεγάλην ἀξίαν, ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ συγκατατίθεται ν' ἀποδώσῃ αὐτὴν εἰς αὐτούς, ἀλλ' ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ὡς ἀντάλλαγμα τὴν εἰς τὴν Περσίαν παραχωρήσιν τῆς μικρᾶς χώρας Ὀτούρ, ἣτις αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν δύο μεσολαβουσῶν ἀυλῶν εὖρον δίκαιον ν' ἀποδοθῇ τῷ σάχη.

10. Ἡ κυβέρνησις τῆς Α. Β. Μεγαλειότητος ἤθελε θεωρήσει καθῆκον αὐτῆς νὰ ἐκφράσῃ τὴν βλάβην αὐτῆς θλίβιν διὰ τὴν περίπτωσιν

καθ' ἣν ἡ Ῥωσία ἤθελεν ἐπιμένει ὀριστικῶς ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῆς Βεσσαραβίας. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἀρκούντως ἀπεδείχθη ὅτι αἱ λοιπαὶ δυνάμεις αἱ συνυπογράψασαι τὴν παρισινήν συνθήκην δὲν εἶναι ἔτοιμοι νὰ ὑποστηρίξωσι διὰ τῶν ὄπλων τὰ ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐκείνης καθορισθέντα ὅρια τῆς Ῥουμανίας, ἡ Ἀγγλία δὲν ἐνδιαφέρεται ἀρκούντως ἀμέσως ἐν τῷ ζητήματι ἐκείνῳ, ὅπως ἀναλάβῃ μόνη τὴν εὐθύνην τοῦ ἀντιστῆναι εἰς τὴν προταθείσαν μεταβολήν, οὕτω δὲ ὑποχρεοῦται νὰ μὴ διαμφισπρήσῃ τὴν ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην ἀπόφασιν.

Ἡ κυβέρνησις τῆς ἀνάσσης, συγκατανεύουσα νὰ μὴ διαμφισπρήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας ὅπως καταλάβῃ τὸν λιμένα τοῦ Βατούμ καὶ τηρήσῃ τὰς ἐν Ἀρμενίᾳ κατακτήσεις αὐτοῦ, δὲν κρύπτει ὅτι δυνατὸν νὰ προκύψωσι ἐν τῷ μέλλοντι ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπεκτάσεως τῶν Ῥωσικῶν μεθοριῶν σοβαροὶ κίνδυνοι, ἀπειλοῦντες τὴν ἡσυχίαν τῶν κατοικῶν τῆς ἀσιατικῆς Τουρκίας. Ἄλλ' ἡ κυβέρνησις τῆς ἀνάσσης φρονεῖ ὅτι τὸ καθῆκον τοῦ υπερασπίσαι τὸ ὀθωμανικὸν κράτος ἐκ τοῦ κινδύνου, καθῆκον, ὅπερ τοῦ λοιποῦ ἀπόκειται εἰδικῶς τῇ Ἀγγλίᾳ, δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς ἡ Εὐρώπη νὰ ὑποστῇ τὰς συμφορὰς νέου πολέμου.

Ταύτοχρόνως ἡ κυβέρνησις τῆς ἀνάσσης λαμβάνει σημειώσιν τῆς διαθεβαιώσεως τῆς δοθείσης ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι τὰ ἐν Ἀσίᾳ μεθόρια τῆς Ῥωσίας δὲν θέλουσι πλέον ἐπεκταθῆ. Ἡ κυβέρνησις τῆς ἀνάσσης φρονόουσα ὅτι αἱ τροποποιήσεις τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, αἱ ἐν τῷ ὑπομνήματι τούτῳ ἀποδεικνύονται γενόμεναι, ἀρκοῦσι νὰ μετριάσωσι τὰς ἀντιρρήσεις, ἃς εὐρίσκει ἐν τῇ ἐνεστῶσῃ τῆς συνθήκης μορφῇ, ὑποχρεοῦται νὰ μὴ διαμφισπρήσῃ τὰ ἄρθρα τῆς προκαταρκτικῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τὰ μὴ τροποποιηθέντα ὑπὸ τῶν δέκα προηγουμένων ἀρθρῶν, ἂν, ἀφοῦ τὰ ἄρθρα ταῦτα συζητηθῶσιν ἐν τῷ συνεδρίῳ, ἡ Ῥωσία ἐπιμένῃ ὅπως διατηρήσῃ αὐτά.

Πιθανόν κατὰ τὰς ἐν τῷ συνεδρίῳ συζητήσεις αἱ δύο κυβερνήσεις νὰ θεωρήσωσι προτιμότερον ὅπως εἰσαγάγωσιν ἐκ κοινῆς συμφωνίας νέας τροποποιήσεις, ἃς ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ προίδη τις· ἀλλ' ἂν ἡ ἐπὶ τῶν νέων τούτων τροποποιήσεων συνεννόησις δὲν ἐπῆρχετο μεταξὺ τῶν Ῥώσων καὶ τῶν ἄγ-

γλων πληρεξουσίων, τὸ παρὸν ὑπόμνημα προῶρισται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑποχρέωσις ἐν τῷ συνεδρίῳ διὰ τοὺς πληρεξουσίους τῆς Ῥωσίας καὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Πρὸς πίστιν τοῦτο τοῦ παρὸν ἔγγραφο ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίῳ πρέσβους τῆς Ῥωσίας καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς Α. Β. Μεγαλειότητος.

Ἐγένετο ἐν Λονδίῳ τῇ 30 μαΐου 1878.

(Ὑπογρ.)
ΣΟΥΒΛΑΩΦ
ΣΑΛΙΣΒΟΥΡΗ

Ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ὑπομνήματι περιεχομένων ὄρων ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις ἐπιφυλάσσεται νὰ διεκδικήσῃ ἐν τῷ συνεδρίῳ τὰ ἀκόλουθα.

Α'. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐπιφυλάσσεται νὰ ζητήσῃ ἐν τῷ συνεδρίῳ τὴν συμμετοχὴν τῆς Εὐρώπης ἐν τῷ διοικητικῷ διοργανισμῷ τῶν δύο βουλγαρικῶν ἐπαρχιῶν.

Β'. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θέλει συζητήσῃ ἐν τῷ συνεδρίῳ τὴν διάρκειαν καὶ τὴν φύσιν τῆς Ῥωσικῆς κατοχῆς ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ τῆς διὰ τῆς Ρουμανίας διαβάσεως.

Γ'. Τὸ δοτέον ὄνομα εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἐπαρχίαν.

Δ'. Ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις οὐδαμῶς θίγουσα τὸ χωρογραφικὸν ζήτημα ἐπιφυλάσσεται νὰ συζητήσῃ τὸ ζήτημα τοῦ πλοῦ τοῦ Δουνάβειος, εἰς ὃ ἡ Ἀγγλία δικαιούται δυνάμει τῶν συνθηκῶν.

Ε'. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐπιφυλάσσεται νὰ συζητήσῃ ἐν τῷ συνεδρίῳ ἅπαν τὸ ζήτημα τὸ εἰς τοὺς πορθμούς ἀναφερόμενον. Ἀλλ' ὅ ἐν Λονδίῳ πρέσβυς τῆς Ῥωσίας λαμβάνει σημειώσιν τῆς προφορικῆς ἀνακινώσεως, ἣν ἐποίησεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν, ἦτοι ὅτι τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνακτοβούλιον ἐμμένει εἰς τὴν δήλωσιν τοῦ λόρδου Δέρβυ τῆς 6 μαΐου 1877, ἰδίως δὲ οἱ ἐν ἰσχύϊ κανονισμοὶ οἱ τὸ κύρος τῆς Εὐρώπης περιβλήθεντες καὶ διέποντες τὸν πλοῦν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, φαίνονται εἰς τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν συνετοὶ καὶ σωτήριοι, θὰ ὑπῆρχον δὲ κατ' αὐτὴν σπουδαῖα ἀτοπήματα ἂν ἐτροποποιοῦν αὐτούς καθ' οἰονδήποτε τῶν μερῶν αὐτῶν. Καὶ ὁ Ῥώσος πληρεξούσιος θέλει ἐμμένει ἐν τῷ συνεδρίῳ περὶ τοῦ καθεστῶτος.

ς'. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θέλει ἀπευθίνει

πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον τὴν αἴτησιν νὰ ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι θέλει ὑπερασπίσῃ ἐπίσης ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοὺς μοναχοὺς τῶν ἄλλων ἐθνοτήτων.

(Ὑπογρ.)
ΣΟΥΒΛΑΩΦ
ΣΑΛΙΣΒΟΥΡΗ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΑΥΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Μεταφράσθη ἐσχάτως εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου γερμανοῦ φιλολόγου κ. Β. Βάγνερ, καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἰωαννείῳ γυμνασίῳ τοῦ Ἀμβούργου, ἡ τῷ 1874 ἐν Λονδίῳ περὶ Βυζαντινῶν ἐκδοθεῖσα σπουδαία μελέτη τοῦ κ. Δ. Βικέλα, ὅστις μετὰ ζήλου καὶ ἐθνικῆς φιλοτιμίας θεραπείων πλὴν τοῦ Κερδῶφ καὶ τὸν Λόγιον Ἑρμῆν ἀσχολεῖται εἰς τε πρωτότυπα πολλοῦ λόγου ἄξια ἔργα καὶ εἰς μεταφράσεις τῶν ἐξοχωτέρων ποιητῶν καὶ εἰς λογογράφων, ἐν αἷς τὴν πρώτην καὶ ἀρίστην δύνανται νὰ καταλάβωσι θέσιν αἱ τελευταῖαι πολλῶν τραγωδιῶν τοῦ δαιμονίου ἄγγλου ποιητοῦ Σαϊκσπέρου.

Τῆς γερμανικῆς μεταφράσεως τοῦ ἔργου τοῦ κ. Βικέλα, ὅπερ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ μεταφράσθη καὶ γαλλιστί ὑπὸ τοῦ ἀρχαιομαθοῦ καὶ σοφοῦ ἑλληνιστοῦ κ. Αἰμιλίου Λεγράνδ, ὁ κ. Βάγνερ προτάσσει σπουδαῖον πρόλογον ἔχοντα κατὰ μετάφρασιν τῆς Ἑστίαις οὕτως.

Ἀποτελέσαντες ἀνεξάρτητον κράτος, οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἐδέησε πολὺ ἀκριβῶς νὰ πληρώσωσι τὰς κατὰ τὴν δευτέραν δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐξεγερθείσας καὶ καθ' ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν διατηρηθείσας συμπαθείας τῆς Εὐρώπης, διότι ἐν μέρει ἐστηρίζοντο αὐταὶ ἐπὶ πεπλανημένης ιδέας. Ὁ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐθνικισμὸς καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς κατὰ τῶν Τούρκων προσεγεγνησθεῖσα συνδρομὴ προήργοντο οὐχὶ ἐκ φιλανθρωπικῶν ἀπλῶς αἰσθημάτων οὐδὲ ἐξ οἴκτου πρὸς τοὺς ὑποδούλους καὶ κατατυραννομένους, ἀλλὰ πρώτιστα καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ιδέας ὅτι εἶχον ἐπιστῆ ὁ καιρὸς ν' ἀποτίσωσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους—καὶ ἀπογόνους γνησίους καὶ ἀμιγῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐθεώρουν τοὺς νῦν—ἅσα εἰς τοὺς προγόνους ὄφειλεν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς.

Ἄλλα ταχιστα ἐπῆλθεν ἡ ἀρύπνωσις. Πρὸ τῆς γυμνῆς πραγματικότητος κατέπεσεν ἡ ἀγλὺς τῶν ἐνθουσιωδῶν ὀνείρων τῶν σπυρσάντων νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην φιλελλήνων, καὶ οἱ πλεῖστοι ἐπανέκαμψαν ἐντελῶς νήφροντες εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, οὐχὶ σπανίως δὲ μὲ τὴν καρδίαν πεπληρωμένην ὀργῆς καὶ μίσους κατὰ τῶν Γραικύλων. Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ νέου βασιλείου, κράτους ἀμόρφου, οὗ τὰ μὲν μέλη ἦσαν μέλη νέου, αἱ δὲ ἀξιώσεις γίγαντος, δὲν ἦτο δυνατὸν βεβαίως νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀναζωπύρῃσιν τοῦ φιλελληνισμοῦ· ἐπειδὴ δὲ πᾶν ἰδανικὸν ἔχει καὶ τὴν ἀντίθετον αὐτοῦ ὄλικὴν ὄψιν, ἀνεκαλύφθη τάχιστα, εὐθὺς ὡς ἡ νεωτέρα Ἑλλάς παρέσχεν ἀφορμὰς παραπόνων εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια ὅτι οἱ καθ' ἡμᾶς Ἕλληνες μόνον τὰ ἐλαττώματα τῶν παλαιῶν ἐκληρονόμησαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεράνῃ ὁ Φαλμεράϋερ καὶ πάντες, δυσηρηστημένοι κατὰ τῶν Ἑλλήνων, εὐμενῆς ἔτειναν οὗς εἰς τὸν σαθρὸν αὐτοῦ ἱστορικὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι «τὸ ἑλληνικὸν γένος τέλειον ἐν Εὐρώπῃ ἐξηφανίσθη» καὶ τότε πάντες ἐνόμισαν ὅτι κατενόησαν διατί οἱ νεώτεροι Ἕλληνες διεκρίνοντο μόνον διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν ἀρετῶν. Προθύμως δ' ἐπέβησαν ἀκούοντες ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἠρωϊκὰ κατορθώματα, ἅτινα ὡς ἀπαύγασμα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἀνδρείας ἠδύνατο νὰ ἐκληρωθῶσιν, οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἐπὶ τέλους ἢ ἀποτελέσματα ἀξέστου πολεμικῆς δεξιότητος τῶν ἀρειμανίων Ἀλθανῶν, οὗς ἡ φορὰ τῶν περιστάσεων κατέστησε κατὰ τὴν ἐπανάστασιν συμπολεμιστὰς τῶν ἑλληνιστῶν λαλούντων Σλαύων ἐκείνων.

Ὅτε ἐνθουσιασμός τῶν φιλελλήνων καὶ ἡ παντελῶς τὴν διάσασιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀρνούμενη θεωρία τοῦ Φαλμεράϋερ ἦσαν ἀναμφισβητήτως ὑπερβολαί, καί τοι αὕτη ἦν συνέπεια τῆς φυσικῆς ἀντιδράσεως ἣν ἐγέννησεν ὁ ἑξαλλος ἐκείνων ἐνθουσιασμός. Ὡς δὲ εἰς παρομοίας περιστάσεις πάντοτε συνήθως συμβαίνει, ἡ ἀλήθεια ἐκείνη ἐν τῷ μέσῳ.

Ἄσὸν ὅμως νὰ μὴ παραγνωρίσωμεν ὅτι οἱ παράτολμοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ πολλαχῶς ὕβρισθέντος Φαλμεράϋερ συνετέλεσαν εἰς ἀκριβοστέραν καὶ ἐντελεστέραν τῶν πραγμάτων ἐξερεύνησιν· ἀμείωτος οὕτως ἐναπολείπεται ἡ ἀξία αὐτοῦ, ἱκανὸν μάλιστα μέρος τῆς ἀληθείας εἰς τὰς ἐρεῦνας τούτου ὀφείλεται.

Καὶ ἀναμφισβήτητον μὲν εἶναι ὅτι ὁ λαὸς ὅστις ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἐκλήθη αὐθὺς ἑλληνικός καὶ ὅστις ἀρχομένου ἔτι τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐκαλεῖτο Ῥωμαϊκός, ἔχει πολὺ τὸ σλαβικὸν αἷμα, καί τοι ὁ βαθμὸς τῆς μίξεως τῶν δύο στοι-

χείων διαφέρει κατὰ τόπους, καὶ εἰς τινα μάλιστα μέρη ἔμεινε σχεδὸν ἀμειγρὸς τὸ ἑλληνικόν· βέβαιον ὅμως ἐπίσης, ὅτι οὐδέποτε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐξηφανίσθη τέλειον ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς χώρας, οὐδὲ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐξωντώθη. Οὐδεμίαν ἀμφισβόλιαν περὶ τούτου καταλείπουσιν αἱ ἐπιμελεῖς ἔρευναι τοῦ Φίνλκνι, τοῦ Καρ. Χόπφ καὶ ἑτέρων, ὧν πάντων τὴν ἐργασίαν συνεχῶς ἐσχετάτω ὁ Ἐρτσβεργ ἐν τῇ ἐξαιρέτῳ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς πάσης εἰσεως τοῦ ἀρχαίου βίου, ἧς μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν τρεῖς τόμοι. Ἀπορρίπτεται ὅμως καταδείχθη ἡ τοῦ Φαλμεράϋερ ὑπόθεσις, ὅτι οἱ εἰς Ἑλλάδα ἐπιδραμόντες Σλαῦοι ἐξελληνίσθησαν κατὰ τὸν μεσαίωνα ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου. Ἡ ἑλληνική ἐθνότης καὶ ὁ ἀζήση μεθ' ὅλα τὰ προσκόμματα, ἅτινα εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῆς παρεμβάλλουσιν ἡ ἰδιοτελής πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ νῦν ἀπροκαλύπτως ἐπὶ τέλους ἐκδηλουμένη ἐχθρότης τῆς Ῥωσσίας· ὁ ἀζήση μεθ' ὅλα τὰ ἀναμφισβήτητα ἐλαττώματα, ἅτινα καταφανέστατα καθιστῶσιν ἕτερα λαμπρὰ αὐτοῦ πλεονεκτήματα, οἷά εἰσιν ἡ ἐνθουσιώδης αὐτοῦ τάσις πρὸς πᾶν τὸ πνευματικὸν καὶ ἰδανικὸν, ὁ πρὸς μόρφωσιν ὀργασμός, ἡ προσήλωσις εἰς τὸν τόπον του καὶ τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἡ ἐξοχος αὐτοῦ δραστηριότης καὶ ἡ πρακτικὴ δεξιότης.

Πρέπει μόνον ὁ Ἕλληνας τῆς παρούσης ἐποχῆς ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ἀπατηλῶν ἰδεῶν, ἃς ἔτρεπον οἱ φιλελλήνες. Πρέπει νὰ μὴ ζητῇ νὰ ἐπιβληθῇ ὡς ἀπόγονος τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ ν' ἀναμείνη ὅπως εἰς αὐτὸν καταλογίσωμεν τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀρχαίων. Ἄς καταλάβῃ αὐτὸς διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων τὴν οἰκεῖαν θέσιν μεταξὺ τῶν λαῶν τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, καὶ ἃς μὴ περιμένῃ, νομίζων ὅτι ὁ ἀδύνητος ἀκόπως νὰ παρεισδύσῃ εἰς θέσιν προητοιμασμένην αὐτῷ!

Πολλὰ ὅμως τεκμήρια μαρτυροῦσιν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤδη οἱ νῦν Ἕλληνες κατέλιπον τὰ τοιαῦτα ὄνειρα. Καὶ ἀσμενίζουσι μὲν αὐτοκαλούμενοι ἔτι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ κατακρίνῃ αὐτοὺς διὰ τοῦτο; Ἐμμένει τις ἀσμενῶς εἰς τὴν ἑαυτοῦ γενεαλογίαν, καὶ ἀφ' οὗ παρητηθῆ τῶν ἐκ ταύτης ἀπορρέουσῶν ἀξιώσεων. Ὅταν δ' οἱ νεώτεροι ἀπενίζωσιν εἰς τοὺς ἀρχαίους, ὧν εἰσι διάδοχοι ἐπὶ τοῦ κλασικοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐδάφους, ὅπως ἐντεῦθεν ἀντλήσωσι δυνάμεις πρὸς μίμησιν τῶν μεγάλων ἀρετῶν ἐκείνων (ἀλλὰ συμφώνως, ἐννοεῖται, τῷ πνεύματι τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ) ἀνεπιεικῆς καὶ ἀδικος ὅμως ἔσται ὁ πειρώμενος νὰ μειώσῃ τὴν ἡδονὴν, ἣν εἰς τοῦτο εὐρίσκουσιν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες.

Ἐν τῶν τεκμηρίων ὅτι νῦν ἐν Ἑλλάδι ἤρχισαν σαφῶς νὰ κατανοῶσι τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ τοῖς νεωτέροις χρόνοις, εἶναι καὶ ἡ σπουδὴ μεθ' ἧς κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετηρίδα ἐτράπησαν εἰς ἔρευναν τοῦ ἑλληνικοῦ μεσαίωνα. Αἱ ἐργασίαι τοῦ γάλλου Βυσῶν, τοῦ γερμανοῦ Χόπφ, τοῦ ἀγγλοῦ Φίνλκνι, εὔρον παρὰ τοῖς ἑλλήσι ζηλωτὰς καὶ οὐχὶ μιμητὰς ἀπλῶς. Αἱ εὐρεῖαι καὶ σιδηρὰν ἀληθῶς φιλοπονίαν μαρτυροῦσαί τοῦ Κων. Σάθα—οὗ ἡ Μεσαιωνική βιβλιοθήκη ἦς ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε εἰς αἷσιοι λόγου τόμοι, ἡ Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς, ἡ Νεοελληνική φιλολογία, τὰ Ἑλληνικά ἀνεκδοτὰ κλπ. ἐπέχυσαν πανταχόθεν φῶς εἰς ἐποχὴν, περὶ ἧς σποραδικῶς μόνον εἰςέυρομεν ὀλίγα—εἰσὶν ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι μεγίστης σημασίας, ἐν αἷς παντελῶς ἐλλείπει τὸ ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Ζαμπελίου πομπῶδες τῆς φράσεως, καί τοι οὐδαμῶς ἐπινοοῦμεν νὰ διαμφορηθῆσιν τὴν ἱστορικὴν τοῦ τελευταίου ἀξίαν.

Ἐσχάτως δὲ ἐκτίσται ἡ Ἑλλάς τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαρῆγοπούλου, ἔργον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, οὗ προσόμοιον στερεῖται καὶ αὐτὴ ἡ γερμανικὴ φιλολογία. Ἐν ταύτῃ, ἐπὶ τῇ βάσει ἀσφαλῶν πηγῶν καὶ εἰς ὕψος γλαφυρώτατον, ἐκτίθεται ἡ ἱστορία τοῦ ἔθνους εἰς ἐνιαῖον σύνολον, πειστικωτάτη ἀποδείξις ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς ζῆτι!

Αἱ σχέσεις καὶ ὁ σύνδεσμος τῆς νῦν Ἑλλάδος μετὰ τῆς ἀρχαίας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτεθῶσιν ἐν ὀλίγαις λέξεσι. Γνωστὸν ὅτι ὁ ἀρχαῖος τοπικός ἑλληνισμὸς τῶν κλασικῶν χρόνων προσέλαβε διὰ τῶν κατακτήσεων τοῦ Ἀλεξάνδρου κοσμοπολιτικὸν χαρακτῆρα καὶ ἀπολέσας διὰ τοῦτο κατ' ἀνάγκην τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ χροῖαν κατέστη πνευματικώτερος. Κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἑλληνικῆς καλοῦμεν συνήθως τὴν νέαν ταύτην περίοδον τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ἑλληνιστικήν. Αὕτη διηρέθη εἰς δύο κύρια τμήματα· εἰς τὸν ἀλεξανδρινὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὸν ἑλληνισμὸν τὸν ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατορῶν. Οἱ πρόωτοι ἀντιπρόσωποι τῆς νέας ταύτης τῶν πνεύματων διευθύνσεως κατήγοντο οὐχὶ ἐκ τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐκ χωρῶν μὴ ἑλληνικῶν τὸ κατ' ἀρχάς, ταχθεῖσῶν δ' εἶτα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Οἱ ἀπόστολοι τῆς τοιαύτης παιδείας εἰσὶν οὐχὶ πλέον Ἕλληνες (Graeci) ἀλλὰ Γραικύλοι (Graeculi), εἰς τούτους δὲ καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρονται αἱ δριμεταί ἐκφράσεις, ἃς ἀπαντῶμεν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις συγγραφεῦσιν. Ἡ ἀρχικὴ

παραγωγικὴ δύναμις τῶν κυρίως Ἑλλήνων ἀραιβεῖται· τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν κατέπεσεν εἰς λήθησιν καὶ μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀφυπνοῖ ἐπίοτε. Ἄλλ' ἦν ἀρκούντως ἰσχυρὰ ἡ παρόρμησις ἡ πηγάζουσα ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ, ἰδιαίτατα δ' ἐπὶ τοῦ ἰωνικοῦ καὶ ἀττικοῦ ἐδάφους, ἀναπτυχθείσης μορφώσεως ὅπως παραγάγῃ παρὰ τοῖς ξένοις ἑλληνικὴν ἔχουσαν χροῖαν ἑλληνιστικὴν φιλολογίαν.

Καὶ ἔτι πλέον· εἶχεν ἀρκοῦσαν δύναμιν ὅπως μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου μεταβάλλῃ τὴν ἐθνικότητα τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου καὶ ἐξελληνίσῃ αὐτόν. Ἀπὸ τῆς δευτέρας μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος ἐδιχάσθη εἰς τὸ λατινιστὶ λαλοῦν δυτικὸν καὶ εἰς τὸ ἑλληνιστὶ λαλοῦν ἀνατολικὸν μέρος.

Κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον καὶ ἐν τῇ Δύσει δὲν ἐλαλεῖτο πανταχοῦ ἡ λατινικὴ τοῦ Κικέρωνος, οὐδ' ἐν Ἀνατολῇ ἡ ἑλληνικὴ τοῦ Δημοσθένους, ὅπως οὐδ' ἐν Σαξωνίᾳ καὶ Βαυαρίᾳ λαλεῖται πανταχοῦ ἡ γερμανικὴ τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Σχίλλερ. Ὡμίλου ὅμως γλώσσας, εἰς ὧν μὲ τὸν καιρὸν παρήχθησαν αἱ Ῥωμαϊκαὶ (νεολατινικαὶ) γλώσσαι καὶ ἡ νεοελληνικὴ ἀφ' ἑτέρου.

Ἐκχριστιανισθέντος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, ὁ Ῥωμαϊκὸς ἐκεῖνος ἑλληνισμὸς, ὅστις κύριον χαρακτῆρα ἔχων τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος, ἐστερεῖτο βάσεως ἐδραιωτέρας τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, ὁ ἑλληνισμὸς νέαν ἔλαβε τροπήν. Ἀντικατέστησεν αὐτὸν ὁ χριστιανικός ἑλληνισμὸς, ὁ κοινῶς ἀπὸ τῆς νέας πρωτεύουσος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἐπικληθεὶς βυζαντινισμὸς. Οὐδὲν ἕτερον δ' ἔστιν οὗτος ἢ ἡ ἐξακολούθησις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἑλληνισμοῦ, χριστιανικὴν χροῖαν προτλαβόντος.

Ἡ τελευταία περίοδος τοῦ ἑλληνισμοῦ λοιπὸν, μὴ λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐθνισμοῦ, ἐκτείνεται μέχρι τῶν νεωτάτων χρόνων, δύνανται τις μάλιστα εἰπεῖν μέχρι τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ νῦν βασιλείου. . . .

Ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις, καὶ σὺν αὐτῇ ἀληθῆς παλιγγενεσία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς οὗτος εἶχε παράσχει δειγμάτων τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς καὶ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, συχνότερον δὲ ἐπὶ τουρκοκρατίας· ἀλλ' ἐπέλειπεν αὐτῷ ἡ ἀναγκαία δύναμις, ὅπως ἀνακτήσῃται αὐθὺπαρκτον δύναμιν. Εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴν βυζαντινὴν περίοδον διετηρήθη ἡ γλῶσσα, καί τοι δὲ ἡ κλείς αὕτη, δι' ἧς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἐμείλλον ν' ἀνοίξωσι τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μαθήσεως, ἦν ἐσχωριασμένη καὶ παραμεμορφωμένη μικρὸν, δὲν εἶχε ὅμως καὶ ἀποβῆ ἐντελῶς ἀρη-

στος. Διὰ τῆς γλώσσης διετηρήθη ἡ ἐθνικὴ συνείδησις. Ἄμα δὲ τῇ ἀνακτῆσει τῆς ἐλευθερίας εἰσῆλθεν ὁ ἑλληνισμὸς εἰς νέαν τὴν νεωτάτην αὐτοῦ περίοδον. ἦτις ἐστὶν αὐθις ἐθνικῆς, τὴν νεοελληνικὴν, ἣτις διὰ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος διεκρίνεται τῆς ἑλληνιστικῆς βυζαντινῆς.

Τὸ ἀνὰ χεῖρας τομίδιον τοῦ ἑλληνοσυνεργαφῆως, οὗ μεταφρασιν παρέχομεν εἰς τὸ γερμανικὸν δημοσίον, εἶναι συμβολὴ πρὸς ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς. Πεισθίκαμεν δ' ὅτι οὐ μικρὸν παρέχει τὸ ἐνδιαφέρον, ὡς ἔργον Ἑλλήνων ἐμθρησῶν καὶ σπουδαίου, ἀπηλλαγμένου δ' ὑπερβολικῶν ἰδεῶν. Δημοσιευθὲν τὸ πρῶτον ἐν Λονδίῳ τῷ 1874 ὑπὸ τὸν τίτλον Περὶ Βυζαντινῶν ἐν εἰδὲι διαλέξεων ἀπαγγελομένων ἐν τῷ ἑλληνικῷ συλλόγῳ Μασσαλίας σπουδαίως ἐξετιμῆθη διὰ τὴν εὐκρινῆ καὶ ἐλευθέρην αὐτοῦ γλῶσσαν. Ὁ γερμανὸς μεταφραστὴς, τῇ συνεπιπέσει τοῦ συνεργαφῆως, μετέβαλε τὸ εἶδος τῆς συγγραφῆς ἀπὸ διλέξεων εἰς πραγματείας, ἐτροποποίησε χωρὶς τινὰ δ' Ἑλλήνας ἀποκλειστικῶς προωρισμένα καταλληλότερον εἰς Γερμανοὺς καὶ προσέθηκε μερικὰς σημειώσεις. Ὁ κ. Βικέλας ὑπέχει φυσικῶς τῷ λόγῳ μόνος τὴν εὐθύνην τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκφερομένων γνωμῶν· ὁ μεταφραστὴς πολλαχοῦ δὲ συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ ὅμως καὶ οὗτος καταλήγων συμπέρασμα, πιστεύει ὅτι ἐπέστη ἤδη ὁ καιρὸς νὰ καταπέσῃ πρὸ τῶν πραγμάτων πολλὰ παλαιὰ καὶ κοινὰ πεπλανημένα δοξασίαι περὶ τῶν Ἑλλήνων τοῦ μεσαίωνα καὶ περὶ τοῦ κράτους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν. Πρὸ παντὸς ὅμως εὐχεται ὅπως αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθῶσιν ἀναγνωρίζοντες ὅτι δὲν εἶναι Βυζαντινοὶ, οὐδὲ πρέπει τοιοῦτοι νὰ γίνωσι ποτὲ, εἰς ἐπιθυμῶσι νὰ καταλάβωσι θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν· ὅτι δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ λησμονήσωσιν ὅτι τὸν ἑλληνισμὸν αὐτῶν παρέλαβον ἐκ χειρὸς τῶν Βυζαντινῶν, δεόν δὲ ἐπιμελῶς νὰ ἐρευνῶσι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ αἰεὶ τὰ διδάγματα αὐτῆς νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν εἶναι ἀπλῶς προῖον τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ λαὸς τοῦ μέλλοντος, καὶ βεβαίως μέλλον εὐρὺ ἐκτείνεται πρὸ αὐτῶν.

W. WAGNER.

Κατὰ τὰς στατιστικὰς ἐν Γερμανίᾳ ὑπάρχουσι 45 ἐργοστάσια σακχαρώσεως ἐκ γογγυλίων, ὧν 43 ἐν Πρωσσίᾳ. Ἡ ἐξαγωγή ἀναβαίνει εἰς 47,831 στατήρας σακχαρώσεως καθαρᾶς, 242,491 μὴ τοιαύτης· καὶ 18,974 εἰς μελίτωμα ἢ σιρώπιον, ἢ δὲ εἰσαγωγὴ εἰς 6,683 στατήρας καθαρᾶς, 3,197 μὴ τοιαύτης καὶ 7,766 εἰς μελίτωμα ἢ σιρώπιον.

ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

Ὁ ἐν Ἀρτάκη τῆς Κυζίκου ὀτρηρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν Μουσῶν θεράπων κ. Ν. Κ. Λήμιος, ὅστις καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἀξιολογωτάτων μεταφράσεων δημοσιευθειῶν ἐν τῷ Νεολόγῳ καὶ τῇ Σαββατῆϊα Ἐπιθεωρήσει εἶναι ἤδη γνωστὸς τῷ καθ' ἡμᾶς δημοσίῳ, ἐπεμψεν ἡμῖν τὸ ἐπόμενον ἀπόσπασμα σπουδαιοτάτου ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος περὶ τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὅπερ ἐξεδόθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. de Quatrefages.

ΗΑΙΚΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

Ἡ ἐνεστῶσα γεωλογικὴ περίοδος.

Α.

Γινώσκοντες ἤδη ἐκ προηγουμένων λόγων ὅτι ἡ ἡμετέρα σφαῖρα διήλθε διὰ πλειόνων γεωλογικῶν τε καὶ παλαιοντολογικῶν περιόδων, γινώσκοντες προσέτι ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφάνεια τῶν μετόχων ζωῆς ὄντων δὲν ἐγένετο ταυτόχρονα, ἀλλ' ὅτι τῶν κατὰ τινα περίοδον συγχρόνων ζώων καὶ φυτῶν πᾶν ἄλλοτε προηγήθησαν φυτὰ καὶ ζῶα, ἀγόμεθα κατὰ φυσικὸν λόγον εἰς τὴν ἐρευναν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος κατέκτησε τὴν γῆν ταύτην, εἰς τὴν ἀναζήτησιν τοῦ καθαρισμοῦ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐνεφανίσθη τὸ δὴ τοῦτο, ὅπερ, καίπερ ὅμοιον ὑπὸ πολλὰς ἐσφύει πρὸς τὰλλα ὄργανα ὄντα, ἐξαιρετικῆν ὅμως καὶ ὑπὲρ πάντα ὑπέροχον κατέχει θέσιν ἐνεκα τῶν εὐγενεστάτων αὐτοῦ δυνάμεων καὶ ἰκανότητων. Ἀλλὰ, ποῖν ἢ προδῶμεν, ἀνάγκη νὰ ὀρισθῇ μὲν ἀκριβῶς τὸ περὶ χρόνου ζήτημα, νὰ ἐκκρινοῦθῃ δὲ ἡ ἀποδομένη αὐτῷ ἔννοια.

Ῥητέον οὖν ἐν πρώτοις ὅτι δὲν πρόκειται εἰς ἐρευναν ἐνταῦθα ἀκριβεῖς ὀρισμοὶ χρόνου, χρονολογία, κυρίως εἶπεῖν, διότι αὐταὶ μόνον ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑφίστανται, ἢ δὲ πρωτόγονος ἀνθρωπότης ἦν ἀδύνατον νὰ κέκτηται ἱστορίαν κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν τῆς λέξεως σημασίαν. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν μεγάλων ὀρθοσκευμάτων ἐπειράθησαν νὰ πληρώσωσι τὸ χάσμα τοῦτο, ἀλλ' ἡμεῖς ἀπορροῦντες ἀπολύτως πᾶσαν θεωρίαν, ἐκ ὀρθοσκευτικῆς ἀπορροῦσαν πηγῆς, καὶ μόνον τὰ ἐκ τῆς πείρας καὶ τῆς παρατηρήσεως πορίσματα σκοποῦντες νὰ παραβῶμεν ἐνταῦθα καὶ ταῦτα καὶ μόνον προστησάμενοι ὁδηγοὺς, μέλλομεν νὰ ἐρευνήσωμεν μέχρι τίνας εἶναι δυνατὸν ν' ἀναδράμωμεν τῶν χρόνων τὴν κλίμακα. ἀναφέροντες ἐν πρώτοις ἱστορικὰς τινὰς χρονολογίας, οἷον ὄρους τινὰς συγκρίσεως.

Β.

Οἱ τε Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, εἰς ὧν τὰ συγγράμματα περιορίζονται συνήθως παρὰ τὸ πρόπον αἱ κλασσικαὶ ἡμῶν σπουδαί, εἰς βραχὺ τι χρονικὸν διάστημα ἀνατρέχουσιν. Οἱ πρῶτοι καίπερ ἀρχαιοτέρως παρὰ τοὺς δευτέρους διασώζοντες ἀναμνήσεις, μόνον εἰς τὸ 776 ἔτος πρὸ τῆς ἡμετέρας χρονολογικῆς ἐποχῆς ἀναφέρουσι τὴν ἀφετηρίαν τῶν Ὀλυμπιάδων ἢ τοῦ ἐκείνων χρονολογίας.

Καθ' ἑκατάτον τὸν Μιλήσιον ἀπὸ τοῦ ἐνδεκάτου πρὸς τὸν δέκατον π. Χ. αἰῶνα ἔληξεν ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀνάμειξις τῶν θεῶν, τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὑπολογιζομένου περὶ τὸν ἐνδέκατον ἢ δωδέκατον π. Χ. αἰῶνα, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη εἰς πλήρη μυθολογικὴν περίοδον χρόνου ὑπερβιάζει ἡμᾶς, ἦτοι εἰς τὰς προϊστορικὰς ἐκείνας παραδόσεις, καθ' ἃς ἡ ἀλήθεια μετὰ τοῦ ψεύδους συμπεφύρται.

Εἰς ἐτι ἀπώτερον παρελθὼν ἀνατρέχουσιν αἱ ἀριανὰ παραδόσεις· ὁ κ. Βικιανὸς de Saint Martin συνοψίζων τὰς περὶ τούτων πραγματείας, ὧν ἀξιολόγος ἐστὶ κριτῆς, ἀναβιάζει εἰς τὸν 15^{ον} μέχρι τοῦ 11^{ου} αἰῶνος π. Χ. τὴν ἐπὶ τὸν ποταμὸν Καβὸν καθεστὸν τῶν Ἰνδῶν· ἀλλ' αἱ Ἰνδικαὶ αὐταὶ φυλαὶ ἀπόμοιρα μόνον διετέλουν οὐσαί τῆς μεγάλης μεταναστεύσεως, ἣν οἱ Ἰνδοὶ ἐπεχείρησαν κατὰ τὴν ἀφῆγησιν τῆς Ζῆνδ-Ἀβέστας, μέχρι σχεδὸν τῆς Βολόρης προβάντες, ἢς τὴν ἀρχὴν κατὰ ταῦτα δυνατὸν νὰ ὑπερβιάσωμεν ἀναδρομικῶς ἀπὸ τοῦ Κ' εἰς τὸ ΚΕ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἡ δὲ ἐβραϊκὴ ἱστορία, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ, εἰς τὴν αὐτὴν περίπου ἀνέρχεται ἐποχὴν (2,296), ὁ δὲ ἐπὶ Νῶε κατακλυσμός κατὰ τὴν γενικῶς παραδεδομένην ἐκτίμησιν ἀνεκτέος εἰς τὸ ἔτος 3,308 ἦτοι εἰς τὸν Α' π. Χ. αἰῶνα.

Ἐν Σινικῇ ἢ ἱστορίᾳ τοῦ Chou-King τίθηται τὴν μὲν βασιλείαν τοῦ Χοάγκ-Τι κατὰ τὸ 2,698, τὴν δὲ τοῦ Yao κατὰ τὸ 2,357 π. Χ., ἦτοι ἕνα περίπου αἰῶνα πρὸ τῆς τοῦ Ἀβραάμ μεταναστεύσεως.

Ἡ δὲ Αἴγυπτος στερεῖται μὲν ἱστορικῆς βίβλου, οἷα ἡ τοῦ Chou-King, ἀλλὰ τῶν βιβλίων τὴν μεγαλοπρεπεστάτην ἀποτελοῦσι τὰ μνημεῖα αὐτῆς. Ὁ Σαμπολλιὸν εἰδίδασεν ἡμᾶς ν' ἀναγινώσκωμεν καὶ κατὰ σελίδα νὰ ἐριμνεύωμεν αὐτὴν· καὶ ὁ μὲν Λέψιος καὶ ὁ Bunsen τιθεῖσι τὴν πέμπτην δυναστείαν περὶ τὸν Μ' αἰῶνα, κατὰ δὲ τὸν Μαριέττην οἱ τοῦ Μανέθωνος κατάλογοι, περὶ τῆς ἀπολύτου ἀκριβείας τῶν ὁποίων διαβρήδην φαίνεται ἐνδοιάζων ὁ ἔσχατος αἰγυπτιολόγος, ἀνατρέχουσι μέχρι τοῦ 5,004 π. Χ. Τούτου δ' οὕτως ἔχοντος ἐδομηκόντα περίπου αἰῶνων διάστημα χρονικὸν χωρίζει ἡμᾶς

ἀπὸ τῶν πρώτων ἱστορικῶν τῆς Αἰγύπτου χρόνων, καὶ ἐν πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου, ἀντὶ ἐτῶν ελογιζόμεθα κατὰ γενεὰς ἀνθρώπων, ἐκτιμῶντες αὐτὰς μόνον πρὸς 25 ἔτη ἐκάστην, εὐρίσκωμεν ὅτι μόνον 280 γενεαὶ διιστῶσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἔχουσιν ἀναμφιβόλως πολὺ τὸ διάφορον, ἅτε τροποποιούντες πως ἑνὶ τῶν ἐντυπώσεων, ἅς ἐν τῇ παιδικῇ ἡμῶν ἡλικίᾳ προσελάβομεν, ἀλλ' οὐδὲν παρ' αὐτῶν μανθάνομεν περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀρχαιότητος· ὅτι παρ' αὐτῶν διδασκόμεθα ἐστὶ τοῦτο, ὅτι δεικνύοντες ἡμῖν κατὰ τοὺς ἀπωτάτους ἐκείνους χρόνους ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Νεῖλου λαοὺς ἐπὶ τοσοῦτον προκεχωρηκῶς πολιτισμοῦ, ὥστε νὰ γινώσκωσι μὲν τὴν γραφὴν, ν' ἀναγεῖρωσι δὲ μνημεῖα ἀντάξια τοῦ ὀχυρατισμοῦ ἡμῶν, ὑπερβιάζουσι τὴν πρώτην ἐμφάνειαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς πολλῶν ἐπέκεινα τῶν ὄριων, ἄχρις ὧν οὗτοι χωροῦσιν.

Ἄλλ' ἐὰν καὶ αὐτῶν τῶν Αἰγυπτίων τὸ παρελθὼν ὑπὲρ πᾶσαν ἱστορίαν ἐστὶ προγενέστερον, κατὰ μείζονα λόγον ῥητέον τοῦτο ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς Σίνας, τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς Ἕλληνας, ἐτι δὲ μάλλον ὡς πρὸς τοὺς ἐπιλοίπους λαοὺς, ὧν ἡ ἀνάπτυξις εἴτε διὰ φυσικὰς, εἴτε διὰ τυχαίας συμπτώσεις βραδυτέρα ἐγένετο. Εὐήθης τῶνόντι θὰ ελογιζέτο ἐγχείρημα μόνον πρὸ τριακονταετίας τὸ εἰσδύναϊ ἐν τῷ αὐτῷ σκότει τῶν προϊστορικῶν χρόνων ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ εὑρεῖν σημεῖα βίβλια καὶ ἀνακαλύψαι ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ μῦθοι δὲν ἐπραγματεύοντο, καὶ ὅμως τὸ ἔργον τοῦτο συνετελέσθη διὰ νεωτάτης ἐπιστήμης, μόνον χθὲς συμπαγείσης, ἦτοι τῆς προϊστορικῆς ἀρχαιολογίας. Δι' ἀξιοσημειώμενον ἔσασθε θεωρητέον χρονολογικῶς τὸ ἔτος 1817, καθ' ὃ ἡ ἑταιρία τῶν ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτου ἀνέθηκεν εἰς τρεῖς σοφοὺς Ἄνωδες, ἕνα γεωλόγον, ζωολόγον ἕνα, καὶ ἕνα ἀρχαιοδίφην τὴν φροντίδα τοῦ μελετῆσαι ἐπισταμένους τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἀρχαιολογικόν, οὗ τὴν κρηπίδα διὰ τῶν σπουδαίων αὐτῶν ἐρευνῶν κατέθηκεν. Πράγματι δὲ ὅ,τι ὁ Buch, ὁ Ἡλίας Βωμόντιος καὶ ὁ Κυβιέρως ὑπὲρ τῆς ἱστορίας τῆς γῆνης σφαίρας ἐπραξαν, τοῦτο ὁ Φορξάμιρ, ὁ Στανστρόπης καὶ ὁ Βορσαίης, ἐξερευνῶντες τὰ Kjoekkenmoedings καὶ τὰ σπογγανθρακοῦχα τέματα τῆς ἰδίας πατρίδος, ὑπὲρ τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου ἐνήργησαν.

Τὰ Kjoekkenmoedings ἦτοι μαγειρικὰ λείψανα κυριολεκτικῶς ἢ ἀποβλήματα, συνεστήκασιν ἐκ συσσωρεύσεως ὀστράκων παρὰ τὴν ὄχθην μὲν τῆς θαλάσσης κειμένων, εἰς μεγάλας δὲ συχνάκις διαστάσεις ἀφικνουμένων· μετὰ τῶν ὀστράκων τού-

των εἰσὶν ἀναμειγμένα λείψανα ἰχθύων καὶ ὀστῶν πτηνῶν καὶ θηλαστικῶν· τὰς σωρείας ταύτας μόνος ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ. οὐ ἄλλως τὴν παρουσίαν ἀποκαλύπτουσι τὰ σκευῆ, τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ ὄπλα, ἅπερ ἐκ λίθου βραχίονος ἀπεξεργασμένου σχεδὸν πάντοτε συνεστηκότα καὶ ἀπολεσθέντα ἄλλοτε περίξ αὐτοῦ ἀνευρίσκονται νῦν μετὰ τῶν λειψάνων τῶν δειπνῶν αὐτοῦ συμπεφυμένα. Ἐν τισι τῶν τεχνῶν τούτων λοφίσκων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰχθύων βιομηχανίας νηπιόδους καὶ πάντη ἀμορφώτου ἀπαντῶν ἀντικείμενά τινα λίθινα μὲν ἐπίσης, ἀλλ' οὐ ἔπεξεργασία ἰκανῶς ἀξίαν λόγου ἐπίδοσιν καταδείκνυσιν.

Τὰ Kjoekkenmoedings ἀποκαλύπτουσι ἄρα τὴν ὑπαρξίν λαοῦ, εἰς παντελῆ μὲν λήθην περιπεσόντος νῦν, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ μὴ ἄγριον παντάπασι διαγαγόντος βίον, ἐφεξῆς δὲ προσκνησμένου βαθμόν τινα πολιτισμοῦ, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ χρονολογικῆν ἐποψίν ὅλως ἀνεπαρκεῖς αἱ πληροφορίαι αὐταὶ τυγχάνουσιν· ἢ ἀνάμειξις ἐργαλείων, τινῶν μὲν σχεδὸν ἀμόρφων, τινῶν δὲ θαυμασῶς ἐξεργασμένων, εἰς ποικίλας παρέχει τὸ ἐνδόσιμον ἐρμηνεύειας, αἵτινες καὶ ἐγένοντο ἀληθῶς.

Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα προκειμένου περὶ τοῦ ἐν τοῖς σπογγανθρακούχοις τέλμασιν (marais tourbeux) εὐρημάτων καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑπὸ τῶν Δανῶν καλουμένων skomoses ἧτοι δασωδῶν τελεμάτων. Ταῦτα ἀπαρτίζουσιν εἶδος χοανῶν ἀνωμάτων τὸ σχῆμα, ὄρυχθεισῶν κατὰ τὰς τεταρτογενεῖς ἰλύας, αἵτινες παρταίνουσι πολλαχοῦ εἰς βάθος δέκα μέτρων καὶ ἐπέκεινα. Διὰ τῆς διηκριθωμένης δὲ μελέτης, ἣν πρὸ παντὸς ἄλλου ἐποίησατο ὁ Steenstrup, διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων ἡ ἐξωτερικῆ ἢ εἰς ἐλῶδης ζώνης καὶ ἡ ἐσωτερικῆ ἧτοι ἡ δασώδης ζώνη.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐσχημάτιται ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς χοάνης. αὐτὸ τοῦτο δηλονότι τὸ ἔλος τὸ ἐπὶ στρωμάτων σπογγάνθρακος (tourbe) σχηματισθῆν, ἅπερ πληρώσαντα τὴν κοιλότητα ἐπετέθησαν ἐπάλληλα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν. Ἰσχνὴ βλάστησις, κατ' ἐπιπόλῃν ἀναφύεσσα, εἰς διακεκμημένας διαμερεῖς ζώνας τῶν φυτικῶν λειψάνων τὸ σύστημα. Ταῦτα δὲ ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω θεωρούμενά εἰσι· α') δένδρα τοιαῦτα, ὅσα ἡ σημόδα, ἡ κλήθρα, ἡ λεπτοκαρύα κτλ. μετὰ ἐρεσινῶν ἀνάμεικτα· β') πίτυες μικραὶ, διεστραμμέναι μὲν, ἀλλὰ ῥωμαλέαι, βλαστήσονται ἐπὶ σπογγάνθρακος, ἐν ᾧ ἀναγνωρίζονται βρύα, προηγμένα τὴν ὄργάνωσιν τοιαῦτα, ὅσον τὸ *hypnum*· γ') σπογγάνθραξ συμπαγῆς, ἀμορφος, οὐ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐνομήθησαν ἀόριστα τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἐνθα οἱ κκ. Steenstrup καὶ Nathorst ἀνεκάλυψαν ἐν

ἔτει 1872 τὰ ἀναμφήριστα λείψανα πέντε εἰδῶν φυτῶν, περιωρισμένων νῦν ὑπὸ τὸν πολικὸν κύκλον, ἧτοι τὴν ποώδη ἰτέαν (*salix herbacea*), τὴν πολικὴν ἰτέαν (*I. polaris*), τὴν ἀμφιβλητρωειδῆ (*I. reticulata*), τὴν ναυοφυτὴν βετύλην (*betula nana*), τὴν ὀκταπέταλον δρυάδα (*dryas octopetala*· δ') στρώμα ἀργιλῶδες προφανῶς καταγόμενον ἐξ ὕλων, ὑπὸ τῶν βροχῶν παρασυρθεῖσῶν ἀπὸ τῶν παρειῶν τῆς κοιλότητος, καθ' ὃν χρόνον διετέλου αὐταὶ εἰσέτι γυμναί.

Ἡ δὲ δασώδης ζώνη αὐτὰς κατέχει τῆς χοάνης τὰς παρειάς. Ἐκεῖ τὰ δένδρα ἐν ὑπανάμῳ ὄντα καὶ ἐν γονίμῳ τέλματι τὰς ρίζας βυθίζοντα, εἰς ἐξαίρετον προήχθησαν ἀνάπτυσιν. Ἡ φηγὸς ἐλλείπει παντάπασιν ἀπὸ τῶν ὕλωδων τελεμάτων skomoses, ἐνῶ ἐκ ταύτης συνίστανται νῦν κυρίως τῆς Δανίας τὰ δάση. Αὕτη ἐστὶ τὸ ἐθνικὸν δένδρον καὶ αἱ ἀπώταται τῶν παραδόσεων οὐδὲ κἀν ἐπιτρέπουσι τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἔλειψέ ποτε ἀπὸ τῆς Δανίας τὸ δένδρον τοῦτο. Ἄντι τούτου κατὰ τὰ σπογγανθρακούχα τέλματα ἐμφανίζονται κατ' ἀρχὰς αἱ δρυς (*querens robor sessilifolia*), αἵτινες ἐξαφανισθεῖσαι ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου ἐν προϊστορικῇ χρόνῳ περιόδῳ, ἐν τισι μόνον τῆς Ἰουτλάνδης θέσεσιν ἀπαντῶσιν· ἐπειτα, καθόσον τὸ ἔλος ἀνορύσσεται, προφαίνονται αἱ δρυς ἀναμειγνύμεναι μετὰ τῶν πευκῶν, αἵτινες ἐκ περιτροπῆς τὰ βαθύτατα τῆς ζώνης μέρη κατέχουσι.

Δρυς καὶ πίτυες, ἅμα τῇ καταπτώσει αὐτῶν ἕνεκα γήρωσ εἶτε τυχαίως, εἶτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καταβληθεῖσαι, ἐπιπτον συνίθως πρὸς τὸ ἐνδοτέρον τοῦ τέλματος, ἐνθα οἱ συμπλεκεῖς αὐτοῦ κλάδοι, συγκρατοῦντες ὑπεστήριζον καὶ τὸν σπογγάνθρακα, ὅστις οὕτω πως ἦν ἄριστα διατεθειμένος, ὅπως συνέχῃ πᾶν στερεὸν σῶμα, πίπτον ἢ ριπτόμενον ἐν τῷ τέλματι.

Ὁ ἄνθρωπος ἐθάμιζεν εἰς τὰ δασώδη τέλματα· γνωστὸν δὲ τυγχάνει ὅτι ἀδύνατον, ἐνδιατρίβων, νὰ μὴ ἀπολέσῃ ὅπως δῆποτε ποικίλα ἀντικείμενα καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων πολλάκις, αἵτινα περὶ πλείστου ποιεῖται· οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς τέλμασι τούτοις ἀπόλεσεν ὄπλα, ὄργανα, ἐργαλεῖα παντοειδῆ, τὰ πάντα παραμεινάντα, ὅπου καὶ ἔπασαν· τούτου ἕνεκεν τὰ δασώδη τέλματα ἀπέθησαν ὅσον μουσεῖα τινα, χρονολογικῶς κατεστρωμένα, ἐνθα ἐκάστη γενεὰ τὰ οἰκεῖα κατέλιπεν ἴχνην ἐν τῷ συγχρόνῳ σπογγάνθρακι, διὰ μόνης δὲ τῆς κατὰ στρώματα ἀνορύξεως ἐγένετο δυνατὴ ἡ κτητικὴ ἀκριβῶν περὶ τῶν προκατόχων τῶν νῦν Δανῶν γνώσεων οὐκ ὀλίγων, οὐ μὴν καὶ ἡ ἐν τῷ ὄντιστοῦν ἐκείνῳ παρελθόντι ἐξεύρεσις σχετικῶν χρονολογιῶν εἶτε ἐποχῶν. Ἐκ τούτου ὀνομάζονται καὶ οἱ σοφοὶ Σκαν

διανοοὶ προήχθησαν εἰς τὴν σύλληψιν τῆς ἐμφυεστατικῆς καὶ ὑπὸ πάντων καθόλου σήμερον παραδεγμένης ἰδέας, καθ' ἣν ὁ προϊστορικὸς χρόνος διαίρεται εἰς αἰῶνα σιδήρου, χαλκοῦ καὶ λίθου.

Μὴ προτιθέμενος νὰ παρακολουθῶ ἐνταῦθα οὐτε τὴν ἀνάπτυσιν, ἣν αἱ θεμελιώδεις αὐταὶ γνώσεις ἔλαθον μέχρις ὧδε, οὐτε τὴν σημασίαν, ἧτις ἀπεδόθη εἰς τὰς λιμναίας οἰκήσεις εἶτε πολισμάτα (*cités lacustres*· ἐν τε Ἑλβετίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ἐνδιατρίβων περὶ τοὺς ποικίλους τοῦ πολιτισμοῦ βαθμοὺς, οὓς ἐλέγχει ἡ χρῆσις τῶν δύο μετάλλων καὶ τοῦ ἐστιλθωμένου ἢ ἀπλῶς ἐξεσμένου λίθου, ἀρκουμαι νὰ παρατηρήσω ὅτι ἐν Δανίᾳ ὁ αἰὼν τοῦ σιδήρου περιλαμβάνεται ὀλόκληρος ἐν τῇ περιόδῳ τῆς βλαστήσεως τῆς φηγοῦ, ἐνῶ ὁ τοῦ χαλκοῦ αἰὼν περιλαμβάνει ἅπασαν τὴν περίοδον καθ' ἣν διετέλει ἀκαμάζουσα ἡ δρυς καὶ τὸ τέλος τῆς περιόδου, ἣν ἡ βλάστησις τῆς πίτυος χαρακτηρίζει· ἀπλῶς δ' εἶπεῖν ὅτι ἡ πίτυς ἐστὶ τὸ ἰδιάζον τοῦ λιθίνου αἰῶνος δένδρον.

Ἡ παρουσία ἀντικειμένων χειροποιήτων μαρτυρεῖ πάντως τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὑπαρξίν· διὰ τῶν τρανωτάτων δὲ τούτων τεκμηρίων εὐχερῶς τις δύναται νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὸν ἐν ταῖς ζώνας τῆς τε δρυὸς καὶ τῆς πεύκης· ὁ μέγιστος ἀριθμὸς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ σπογγάνθρακι ἐγκαταλειμμένων πραγμάτων τεκμηριοῦσιν προσέτι τὴν ὑπαρξίν λαῶν ἰκανῶς πολυπληθῶν· τούναντίον τὰ ἀντικείμενα ταῦτα σπανιώτατα ἄμα καὶ βραχυτάτα ἐν τῷ στρώματι τοῦ ἀμόρφου σπογγάνθρακος ἀπαντῶσιν· ἐπὶ μακρὸν μάλιστα χρόνον ἐπιστεύθη ὅτι παντάπασιν ἀπ' αὐτοῦ ἔλειπεν, ἕως οὗ ὁ Steenstrup πάλιν ἀνεκάλυψεν αὐτὰ μετὰ λειψάνων ταράνδων συμπεφυμένα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐβίωσεν ἄρα ἐν Δανίᾳ ἐν χρονικῇ περιόδῳ, καθ' ἣν ἐν τῷ κέντρῳ τῶν δασωδῶν τελεμάτων ἐβλάσταναν τὰ πολιτικὰ φυτὰ, ὅσα ἡ ναυοφυτὴ βετύλη, ἡ πολικὴ ἰτέα κτλ. φωρᾶται δὲ σύντροπον ἔχων καὶ συνοδὸν τὸν ταράνδον, τοῦ ὅπερ συμπληροῦ τὴν ὁμοιότητα, ἧτις ὕρισταται μετὰ τῆς παρελθούσης καταστάσεως τῆς χώρας ταύτης καὶ τῆς νῦν καταστάσεως τῆς Δακωνίας. Ἡ δὲ γνώσκοντες ὅτι τοιαύτη τις πραγμάτων κατάστασις ἦν ἀδύνατον νὰ ὑρίστανται ἐν ταῖς δανικαῖς νήσοις, ἀλλ' ἡ κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους τῆς τεταρτογενεῖς περιόδου, ὅτε οἱ πάγοι, παλινδρομοῦντες ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, πᾶν πῶρῳ ἀπέγρονεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἡρίων, εἰ· ἢ βλέπομεν αὐτοὺς τότε νῦν ἀγόμεθα φυσικῶς εἰς τὸ βέβαιον συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὕριστατότε καὶ ἐβίωσεν ἐν Εὐρώπῃ κατ' αὐτὴν τὴν ἡῶ τῆς νεωτάτης γεωλογικῆς περιόδου.

Προταποδείκνυται δὲ τὸ πρᾶγμα ἐκ τῆς ἀνακα

λύψεως οἰκήσεώς τινος ἀνθρωπίνης, γενομένης ὑπὸ τοῦ κ. Fraas κατὰ τὸ Schussenried ἐν Βυρτεμβέργῃ. Ἐνταῦθα ὁ ἄνθρωπος, οὗ ἡ παρουσία μαρτυρεῖται ὑπὸ ποικιλομόρφων ἐκ πυριτολίθου (*silex*) ἐξεργασμένων ἀντικειμένων, ὑπὸ ὄπλων καὶ ἐργαλείων δασείων, ὑπὸ φαλάγγων ταράνδου ἐκ συρίστρας μεταπεποιημένων ἐβίωσεν ἐν συνοδίᾳ μετὰ τοῦ ταράνδου, τῆς βορείας ἄρκτου, τῆς πολιτικῆς ἀλώπεκος, τρεφόμενος ἐκ βρύων, ἅπερ νῦν διατελοῦσι περιορισμένα κατὰ τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης, ὅσον Ἰπνον τὸ κληματώδες (*hypnum sarmentosum*, *H. fluitans et aduncum*.) ποικιλ. γροελανδικόν. Ὅπως δ' ἐν Δανίᾳ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φαίνεται ὁ ἄνθρωπος παρακολουθῶν κατὰ βῆμα τοὺς παγετούς καθ' ὅσον οὗτοι τηκόμενοι καὶ ὑποχωροῦντες νέας κατελίμπαρον γαίας πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ ἐπιτηδεύει. (Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε ἀριθμ. 27.)

Βλέπομεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ἅπαντες σχεδὸν οἱ σπουδαῖως ἀσχοληθέντες περὶ τὴν ποινικὴν νομοθεσίαν ἀναγνωρίζουσιν ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ εἶναι τι παράνομον, καὶ ὅτι οἱ ἀπαδοὶ τῆς καταργήσεως αὐτῆς· πολλαπλασιάζονται ἡμέτεροι· μόνον δὲ καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀποτελοῦσι αὐθεντίαν.

Μεταξὺ τούτων ἀναφέρω τὸν ἀθάνατον Βακκαρίαν, πρῶτον ἀναμορφωτὴν τῶν περὶ ποινῆς ἰδεῶν, τοὺς Λαφαῦτ, Δυπέρτ, Δουπὲν τὸν πρεσβύτερον, Λεπελετιέ, Σκίβ Φαργώ, μαρκίωνα-δὲ Παπτορέλ, Δεστούλ δὲ Τρασύ, Βίκτορα δὲ Τρασύ, Λίβιγκστων, Τρουσέ, Βερεγγέ, Κάρλον Λουκᾶν, Τροπλῶν, τὸν κόμητα Ρέσσερθεργ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης ἐν Βαυαρίᾳ, τὸν Πασιήν, καθηγητὴν τῆς ἐν Νεαπόλει νομικῆς σχολῆς, τοὺς περιωνόμους ἄγγλους Ρόμιλλυ, Βούρτων, Ρόσκοσσυ, Μακιντὸς, τὸν Βοκρέσκον, ὑπουργὸν καὶ εισηγητὴν τοῦ περὶ καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς νομοσχεδίου ἐν Ρουμανίᾳ, τὸν Μίττερμακέρ, καθηγητὴν τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐπὶ πενήντα ἔτη καὶ πλέον ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τῆς Χαϊδελβέργης, τὸν Ὀρτολὴν, τὸν Λαμαρτίνον, τὸν Βίκτορα Οὐγώ, τὸν Ἀδόλφον Φράγκ, τὸν Ἰουλίον Φάβρον, τὸν Ἰουλίον Σίμωνα τὸν Σχαίλχερ καὶ ἄλλους.

Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ νομοθεσία ἐκώφευσεν εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῶν ἀνθρώπων, ὧν παρέθηκα τὰ ὀνόματα. Μετὰ μικρὰν ἔτι προσπάθειαν ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν θανατικὴν ποινὴν, κυρίως ὅταν καταργήσῃ αὐτὴν ἡ Γαλλία. Γυφόντι πολλαὶ τῶν κατὰ τόπους νομοθε-

σιων περιορίζουσιν ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον τὰς περιπτώσεις τῆς ἐφαρμογῆς, ἄλλαι δὲν ἐφαρμόζουσι πλέον αὐτὴν κατὰ τῶν γυναικῶν, τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν γερόντων, καὶ ἄλλαι τέλος χωροῦσαι κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸν σκοπὸν, ἄνευ δειλίας ἐντελοῦς καταργοῦσιν αὐτήν.

Πρὸ τοῦ 1789 ὑφίσταντο ἐν Ἀγγλίᾳ 240 εἶδη ἐγκλημάτων, τιμωρητέων διὰ τοῦ θανάτου, καὶ μεταξὺ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἦσαν πολλὰ ἐφ' οἷς οὐδόλως ἐξηγεῖται ὁ λόγος τῆς ἐσχάτης ποινῆς. Φέρ' εἶπεν, ἡ κλοπὴ ἵππου ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς· ἡ ληστεία ἐτιμωρεῖτο διὰ θανάτου· ἐνίοτε μάλιστα ἡ ποσότης τῶν χρημάτων ἦτο περιστατικὸν ἐπαγόμενον τὴν θανατικὴν ποινὴν. Οὕτω λόγου χάριν, ἡ ποινὴ ἦτο θάνατος διὰ 40 σελίνια, εἰρκτὴ διὰ 39· οἱ δὲ ἔνορκοι ἐν μόνον μέσον εἶχον ἐντίμου ὑπεκφυγῆς, τὸ νὰ ψευδοῦσιν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ καὶ νὰ λητμονήσωσιν ἢ νὰ μὴ ἴδωσι τὰ 40 σελίνια τὰ στοιχίζοντα ζωὴν ἀνθρώπου. Σήμερον ὅμως ἀντὶ τῶν 240 ἐκείνων κεραλικῶν ἀδικημάτων ὑφίστανται μόνον δύο· ἦτοι τὸ ἐγκλημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας καὶ τὸ τῆς δολοφονίας. Ἀφίνω τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἀναφέρωμαι εἰς γεγονότα ἐπὶ μάλλον ὀριστικά. Ἐν Βελγικῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ κατηργήθη, καίπερ ἀναγεγραμμένη ἐν τῷ ποινικῷ κώδικι.

Κατὰ τὸν ἡμέτερον ἀγαπητὸν καθηγητὴν κ. Λεβιῆ, ἡ Ρουμανία πρώτη ἔτρε τὴν τιμὴν τῷ 1864 τοῦ καταργῆσαι τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Ἀληθῶς τὸ ρουμανικὸν ἔθνος πρῶτον ἐνόησεν ὅτι εἶναι αἰσχύνῃ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ διατηρῇ ἐπὶ πλέον τὴν ἀποτρόπαιον ἐφεύρεσιν τοῦ Γκιλοτίνου καὶ τὸν ἀσπλαγγχον ὑπερήτην τῆς μηχανῆς ταύτης.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ ρουμανικοῦ ἔθνους, ἐπιτραπήτω μοι νὰ εἶπω ἐν παρόδῳ ἐνταῦθα, ὅτι γινώσκω ἐντελῶς τὴν Ρουμανίαν. Δύναμαι λοιπὸν νὰ βεβαιώσω ὅτι πλὴν τινῶν δολοφονιῶν (ὧν αἰτία εἰσὶ τὰ πάθη), σπανιωτάτων καὶ τούτων, ὑπάρχει ἐκεῖ κατὰ τὰ λοιπὰ μεγίστη ἀσφάλεια. Δύναται τις νὰ ταξειδεύσῃ μόνος πανταχοῦ ἄσφαλῶς ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἄνευ οὐδενὸς φόβου, ὡς ἂν περιεπάτει ἐντὸς τοῦ ἰδίου κήπου αὐτοῦ. Ἐξῆσα διετίαν εἰς διαφόρους ἐξοχὰς τῆς Ρουμανίας, οὐδέποτε νυκτὸς ἐκλείδωσα τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνάς μου, καίτοι αἱ οἰκίαι ἐν αἷς διεμένον ἦσαν ἀπλῶς ἰσόγειοι ἢ ἄνευ δευτέρας ὀροφῆς.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς. Τῷ 1865 ἡ Πορτογαλία, τῷ 1874 ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Ρωσία ἀπὸ πολλοῦ κατήργησαν τὴν ἐσχάτην ποινὴν· ἀλλὰ τὸ μέγα τοῦ Βορρῆ κράτος διατηρεῖ ἐτι ἄλλην τινὰ ποινὴν βαρβαρω-

τέραν τοῦ θανάτου, τὸ κροῦτον, διὰ τοῦτο πολὺ ἀπέχω τοῦ ἐπικροτῆσαι εἰς τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῆς Ρωσίας.

Ἡ Τσρκάνη κατήργησε τὸ δεύτερον τὴν θανατικὴν ποινὴν τῷ 1859. Μεταξὺ τῶν αἰτιολογιῶν τοῦ καταργοῦντος αὐτὴν ψήφισματος φέρεται καὶ ἡ ἐξῆς· Ἐπειδὴ, καίπερ νουμοθετημένη ἡ ποινὴ αὕτη, οὐδέποτε ὅμως ἐφηροῦσθη, διότι παρ' ἡμῶν ὁ πολίτης μὴ εἶχε ἰσχυρότερος τοῦ πελάεως τοῦ δημίου κ.τ.λ. Ἀπὸ τῆς ἐνότητος τῆς Ἰταλίας ἀγρολοῦνται οἱ ἀρμόδιοι περὶ τὸ ζήτημα τῆς θανατικῆς ποινῆς, τῆς γενικῆς καταργήσεως εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα. Ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων ἐψήφισε τὴν κατάργησιν καὶ ἀναμένεται ἡ ψῆφος τῆς Γερουσίας (*).

Ἀπεφασίσθη ἐν Ἰταλίᾳ ὅτι, καίτοι ἡ θανατικὴ ποινὴ εἶναι γενικὴ καθ' ὅλον τὸ βασίλειον, δὲν ἐφαρμόζεται ὅμως ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ δουκάτου τῆς Τσρκάνης, ἐνθα αὕτη ἀπὸ πολλοῦ εἶναι κατηργημένη.

Μεταξὺ τῶν γερμανικῶν κρατῶν τῶν καταργησάντων τὴν θανατικὴν ποινὴν, διακρίνεται τὸ Ὀλδεδμβούργον, ἡ Βρέμη, ἡ Νασσὼ, ἡ Σαξωνία, ἡ Βεῦμπερ. Διὰ δὲ τὴν ἑλληνικὴν Γερμανίαν γνωστὸν ἐστὶν ὅτι τῷ 1870 ἐν τῷ γερμανικῷ Κοινοβουλίῳ νομοσχέδιον τεῖνον πρὸς τὴν κατάργησιν ἐψήφισθη εἰς πρώτην καὶ δευτέραν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ κ. Βίσμαρκ διὰ τῶν μηχανημάτων αὐτοῦ ἐματαίωσε τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου κατὰ τὴν τρίτην ἀνάγνωσιν διὰ πλειονοψηφίας ἐννέα μόνον ψήφων.

Ἐν Γαλλίᾳ μετὰ πολλὰς ἀκάρπους ἀποπειράς ὑπάρχει τανῦν ἐπιβεβλημένη εἰς τὴν Ἔθνοςυνέλευσιν πρότασις περὶ καταργήσεως, ὑποβληθεῖσα ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ κ. Σχαλχερ. Πιστεύεται δὲ ἡ παραδοχὴ τῆς προτάσεως ταύτης καὶ περιορίζεται εἰς τὴν ἐγκάρδιον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας εὐχῶν.

Ἐν Ἀμερικῇ τὴν θανατικὴν ποινὴν κατήργησαν ἡ Μιχίγαν, ἡ Ροδόνητος, ἡ Βακινζουέλα καὶ ἄλλαι πολιτεῖαι.

Εὐθστον νομίζω μετὰ τὰ λεχθέντα νὰ παραθέσω περικοπὴν τοῦ Βίκτορος Οὐγὼ ἔχουσαν οὕτως.

(* Ἡ συζήτησις περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἤρχισεν ἐν τῇ ἰταλικῇ Γερουσίᾳ τῇ 18 φεβρουαρίου 1875 καὶ ἐπερατώθη τῇ 25 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀλλὰ κατὰ τῆς καταργήσεως. — Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὴν 26 φεβρουαρίου ὁ κ. Πίκας προὔτεινεν ὅπως ἡ θανατικὴ ποινὴ μὴ ἐφαρμόζεται ἐὰν ἡ καταδικητὴ δὲν ἀπηγγέλλετο παμψηφεί ὑπὸ τῶν ἐνόρκων. Ἡ πρότασις παραπέμφθη εἰς ἐπιτροπὴν

« Τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα τοῦ παρελθόντος ἐστηρίζετο εἰς τρεῖς στήλας, τὸν ἱερέα, τὸν βασιλέα τὸν δῆμον. Πρὸ πολλοῦ ἤδη μία φωνὴ εἶπεν· οἱ θεοὶ ἀπέρχονται. Ἐσχάτως μία πάλιν φωνὴ ἀνέκραξεν· οἱ βασιλεῖς ἀπέρχονται. Καίρως εἶναι τώρα ὅπως τρίτη φωνὴ ἀκουσθῆ λέγουσα ὁ δῆμιος ἀπέρχεται. Οὕτω τῆς ἀρχαίας κοινωνίας δὲν θὰ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου. Οὕτως ἡ θεία Πρόνοια θέλει συμπληρώσει τὴν κατεδάφισιν τοῦ παρελθόντος.

« Εἰς τοὺς ποθοῦντας τοὺς θεοὺς ἐξέβη μὲν εἰ ὁ Θεός. Εἰς τοὺς ποθοῦντας τοὺς βασιλεῖς δύναται τις εἶπεῖν μὲν εἰ ἡ πατρίς. Εἰς τοὺς ποθοῦντας τὸν δῆμον οὐδὲν τὸ βῆτέον.

Ἡ ἀνομοίωσις τῶν κοινωνικῶν θέσεων εἶναι κατὰ τὸν Χρόνον νέος λόγος τοῦ ἐπιθυμεῖν τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς. Κατὰ τὴν ἐφημερίδα τοῦ μεγάλου ἄστεως δύναται νὰ τύχῃ ὅπως κατηγορούμενος τις καταδικασθῆ ἀδίκως, λόγῳ ὅτι διέπραξε τὸ ἐγκλημα ἐν καταστάσει παραπροσύνης. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ᾖ πλούσιος καὶ γνωστός, οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ φίλοι ἔχουσι τὰ μέσα νὰ διεγείρωσιν ὀχλαγωγίαν παρὰ τῷ λαῷ, καὶ διὰ μεγάλης δαπάνης ὅπως διευκολύνωσι καὶ ἐπιταχύνωσι τὴν χάριν αὐτοῦ, ἐνῶ ἄνθρωπος ἀσημος καὶ πτωχὸς δὲν ἐπιτυγχάνει, ἐὰν καταδικασθῆ, τὴν χάριν ταύτην, διότι ἀδυνατεῖ νὰ διεγείρῃ τὴν δημοσίαν γνώμην.

Ἐπάρχουσι παραδείγματα καταδίκης παραπροσύνων, ἀλλὰ δὲν θὰ παραθέσω τοιαῦτα, εὐλαβοῦμενος τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἀναγνώστου.

Ὁ κ. Μίττερμαυερ λέγει περὶ τῆς ἐπιβρόχης προσώπων τινῶν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης. « Εἶδον, λέγει, ἐγὼ αὐτὸς ἐν Στρασβούργῳ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν προὔξενσαν δύο ἄνθρωποι καταδικασθέντες ἐπὶ κλοπῇ καὶ φόνῳ. Πολλοὶ πρὸ ἔτους συνηγοροῦντες ὑπὲρ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐφρόνου ἤδη τούναντι ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Οἱ τρεῖς αὐτουργοὶ τοῦ ἐγκλήματος καταδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἀλλ' ὁ εἷς αὐτῶν ἔλαβε χάριν. Ἐπιστεύετο δὲ γενικῶς ὅτι οὗτος καθολικὸς ὦν ἐσώθη διὰ τῆς μετοληθῆσεως τοῦ ἐπισκόπου· οἱ λοιποὶ δύο ἦσαν διαμαρτυρούμενοι καὶ οὐδεὶς ἐμεσίτευσεν ὑπὲρ αὐτῶν. Ὁ ἱερεὺς ὁ ταχθεὶς ὅπως παρασκευάσῃ αὐτοὺς εἰς θάνατον ἀναφέρει ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ἀπαγομένων εἰς τὸ ἰκρίωμα τῷ εἶπε. « Μοῦ φαίνεται ἀδίκον, ὁ συνένοχός μας Βόλφ, ὁ ὁποῖος ἐπνίξε τὸν δυστυχημένον ἐκεῖνον νὰ λάβῃ χάριν, ἐπειδὴ εἶναι καθολικός. Ἀφίνομεν τοῖς ἀναγνώσταις, προστίθητι ὁ σφοδρὸς νομοδιδάσκαλος, νὰ κρίνωσι περὶ τῶν γεγονότων τούτων καὶ περὶ τῆς κακῆς αὐτῶν ἐπηρείας ἐπὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἂν ὦσι προσετι ἀβάσιμα.

Μεταβῶμεν ἤδη εἰς ἄλλην τινὰ σειρὰν ἰδεῶν.

Ἐπειδὴ αἱ ἀρχαὶ ἐφ' ὧν στηρίζομαι δὲν δύναται ν' ἀναρθεῖσιν μηδὲ αἱ ἀποδείξεις αὐτῶν νὰ διαφιλονεικηθῶσιν ἴσως μοι εἰπωσίν τινες. Ναι, ἀναγνωρίζομεν πᾶν ὅ,τι λέγεις· γινώσκομεν ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ συνεπάγεται ὅλα τὰ παρομαρτοῦντα αὐτῶν ἀποπήματα καὶ πιστεύομεν ὅτι οὐδὲν ἔχει πλεονέκτημα, ἀλλὰ δὲν παραδεχόμεθα τὰς παρὰ σοῦ προτεινομένας ἀρχὰς διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον ὅτι ἐπιμένομεν ὡσαύτως εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι καὶ ἡ ποινὴ αὕτη δέον νὰ ἐκλίπῃ μὲ τὸν καιρὸν.

Ἄλλὰ πρὸς τί λοιπὸν τσαυτὴ δειλία; Ὡμεν μάλλον γενναῖοι καὶ μὴ πλανώμεθα ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη πρέπει νὰ ἐκλίπῃ βαθμηδόν, διότι μόνος ὁ θάνατος δὲν ἔχει βαθμοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐν παραδεχθῶμεν τὴν ἀξίωσιν ταύτην, πᾶς ἀνὴρ περυσισμένος καὶ ἡ φωνὴ τῆς φιλοσοφίας καὶ αὐτὴ ἡ τῆς πείρας κράζουσι πανταχοῦθεν ὅτι ἡ ὥρα ἐστὶ μανε.

Ἡ Γαλλία ὅπως ἡ ἀγαπητὴ, δέον νὰ ᾖ γενναία οἷα ἄλλως τε ὑπῆρξεν ἀείποτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν. Ἐὰν δὲ ἐπὶ τῇ ἀρετῇ ταύτῃ ἐστεμμεναι τινὲς κεφαλαὶ δὲν ἠύχαριστοῦντο, ὑπάρχειτι μείζον τῶν κεφαλῶν τούτων, οἱ λαοί. Καὶ πάντες λοιπὸν οἱ λαοὶ ἀγαπῶσι πολλοὶ τὴν Γαλλίαν, διότι μόνη αὕτη διεδραμάτισε τὴν μεγάλην τῆς κοινωνίας ἀνάπλασιν τῷ 1789, καὶ διότι αὕτη μόνη ἐπίσης ἀνεκέρυξε τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Γαλλία, ἥτις πολλὰκις ἔχουσε τὸ αἷμα αὐτῆς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πάντων τῶν λαῶν ὀφείλει, ἄνευ τανῦν οὐδεμιᾶς ζημίας, νὰ σταματήσῃ τὴν βροχὴν τοῦ ἀθλήου αἵματος κακοποιῶν τινῶν, ἀποσκοποῦσα ἀείποτε εἰς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἡ Γαλλία θέλει παράσχει ἀπαξ ἔτι τὸ παράδειγμα τῶν γενναίων αὐτῆς αἰσθημάτων. Ἐστὶ ἐπίσης μεγάλη, οἷα ἐστὶ, καὶ ἔτι μάλλον ἀγαπητὴ.

Ἡ τελευταία τῶν παρατηρήσεών μου περὶ τῆς ποινῆς περὶ ἧς ἱκανὰ ὠμίλησα, εἶναι ὅτι ὁ θάνατος δέον νὰ ᾖ ἀσπὴρ δόξης διὰ τοὺς ἥρωας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος καὶ οὐχὶ ποινὴ διὰ διὰ τοὺς φονεῖς.

Ἀνακεφαλαίων δὲ τὰ προειρημένα, λέγω τάδε.

Τσαυτὰ παραβιάζει ἀρχῶν, τσαυτοὶ κίνδυνοι τσαυτὰ δυσχέρειαι, τσαυτὰ ἄτοπα, παρομαρτοῦντα τῇ ἐσχάτῃ ποινῇ, τσαυτὰ ἀποδείξεις καὶ τσαυτοὶ λόγοι, καταδίκαι, δι' ὧν δικαιολογεῖται ἡ κατάργησις, εἰσὶν ἀρά γε μάταιοι διὰ τοὺς ἔτι ἀμφιβάλλοντας; Ἐλπίζω τούναντι. Διὰ τοῦτο εἰμι εὐτυχῆς, πιστεύων, ἐὰν αἱ εὐχαὶ τῶν ἀναγνωστῶν

μου δὲν πραγματωθῶσι ταχύτερον, ὅτι πράγματι θέλει συντελέσει εἰς τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Εὐχρηθῶμεν καὶ ἐλπίζωμεν τὴν πραγματοποίησιν ἐπὶ τὸ μέλλον!

Ἐν Παρισίαις κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1875.

Π. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟΝ.

Ἐὰν τὸ τηλέφωνον εἶχεν ἄχρι τοῦδε ἔλλειψιν τινα, ἢ ἔλλειψις αὐτῆ ἢ κατὰ τοσοῦτον ἐξασθένεισι τοῦ διαβιβαζομένου ἤχου, ὥστε πλεῖστοι μεγάλην ἠσθάνθησαν δυσχερείαν περὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν λέξεων. Ἄλλ' ἤδη πρόκειται περὶ νέου τηλεφώνου, παρουσιάζοντος τὴν ἐναντίαν ἔλλειψιν. Τὸ τηλέφωνον διαβιβάσει τὸν λόγον οὐ μόνον μετὰ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐξάνει τὸν ἤχον τοσοῦτον, ὥστε δυνατὸν ν' ἀκουσθῶσιν ἐν μακρῇ ἀποστάσει καὶ οἱ μᾶλλον συγκεχυμένοι ἤχοι, οἷον ὁ τρισμαδὸς σανιδώματος, ἢ δόνησις σκεύους, ἢ ἀσθενῆς δι' ὁπῆς πνοὴ τῆς αὔρας. Τὸ τηλέφωνον τοῦτο δὲν χρησιμεύει μόνον ὡς τηλέφωνον πρὸς διαβίβασιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ἤχου ὄργανον· εἶναι εἶδος τι ἀκουστικοῦ διόπτρου, ἡχητικοῦ μικροσκοπίου, δυναμένου ν' αὐξάνῃ τοὺς μᾶλλον εἰς τὸ οὐδ' ἀνεπαίσθητους ἤχους. Οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, οὐδ' ὁ ἀσθενέστατος ἤχος δύνανται νὰ διαφύγῃσι τοιοῦτον μηχανισμόν. Δι' αὐτοῦ δυνατὸν ν' ἀκυσθῶσιν σχεδὸν τὰ φύλλα πίπτοντα καὶ τὰ ἀνθῆ ἀνοιγόμενα.

Ὁ ἐπινοηθεὶς μηχανισμὸς ὅπως δοθῆσιν τὸ τηλέφωνον ἢ ἔκτατος αὐτῆ εὐκαιοτήσια εἶναι ἀπλοῦστατος, καθόσον πρόκειται περὶ μικροῦ δεκτικοῦ ὄργανου, εὐχερῶς πραγματοποιουμένου. Ἡ νέα αὐτῆ ἐφεύρεσις ἐπενοήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Hughes τοῦ γνωστοῦ ἐφευρέτου τοῦ τηλεφώνου, ὁ δὲ κ. κόμης Μοντέλ κατὰ προσέγγισιν κατασκευάσας ἀμέσως τὸ ὄργανον ἔθηκεν εἰς ἐνέργειαν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίαις.

Τὸ σύνθημα τηλεφώνου διαβιβάσει ἤχους κατὰ τι ἀσθενεῖς, καθόσον τὰ δονοῦντα τὴν μεμβράνην ἐν τῷ σημείῳ τῆς ἀφίξεως ἠλεκτρικὰ βεβυματὰ εἰσιν ἀσθενέστατα. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ὄργανου, τὸ ὅποσον δονεῖ τὴν ἐλαστικὴν μεμβράνην τοῦ τηλεφώνου ἐναντι ἠλεκτρομαγνητικοῦ πηνίου παράγει τὰ βεβυματα. Οὐδεμία μηχανικὴ διαβίβασις διαβιβάσεται ἀκεραία, εὐνόητον δὲ ὅτι καὶ ἡ φωνὴ κατὰ τὴν ἀφίξιν παράγεται μετ' ἐντάσεως ἐλαττωθείσης. Πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ἤχου συνελήθη ἡ λογικωτάτη ἰδέα τοῦ ποιήσασθαι χρῆσιν βεβυματος βολταϊκῆς στήλης, οὗ ἡ ἔντασις ποικίλλει κατὰ βούλησιν. Ὁ κ. Ἐδισον καὶ πλεῖστοι ἄλλοι φυσικοὶ μετ' αὐτὸν

ἀφῆρσαν τὸ τηλέφωνον ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ ὁμιλία γίνεται πρὸ μεταλλικῆς πλακῆς, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἐκ γραφίτου βέβυμα, συγκοινωνοῦσα μετ' ἠλεκτρικῆς στήλης. Τὸ βεβυμα διαβιβάσεται διὰ τῆς βέβυμου εἰς τὴν πλάκα, καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ σύρμα τὸ διήκον μέχρι τοῦ τηλεφώνου ἐν τῷ σημείῳ τῆς ἀφίξεως. Δονομένης τῆς μεμβράνης, ἢ βέβυμου διατελεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῆς, ἐκ δὲ τούτου προκύπτουσι ποικίλαι ἀντιστάσεις ἐν τῇ διαβίβασί τοῦ βεβυματος, αἵτινες μεταδιδόμεναι δονοῦσι τὴν μεμβράνην τοῦ τηλεφώνου τῆς ἀφίξεως. Ἐκ τῶν δοκιμῶν τούτων προέκυψεν εὐάρεστον ἀποτελεσμα.

Ὁ κ. Hughes ἐπωφελήθη ἐκ τῆς ἰδέας αὐτῆς, ἀλλ' ἐπιτυχέστερον, ὡς κρίνεται ἐκ τῶν ἐπομένων.

Ἐλαβε δύο μικρὰς σανίδας, ἐξ ὧν κατασκευάζονται τὰ διὰ τὰ σιγὰρα κυτῖα, καὶ ὧν ἡ μία, κάθετος, στηρίζεται κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐπὶ τῆς ἐτέρας, οὗσης ὀριζοντείου· τὸ ὕψος ἢ ἐνδὸς δεκαμέτρου τὸ δὲ πλάτος 5—6 ἑκατοστομέτρων. Εἰς τὴν βᾶσιν τῆς καθέτου σανίδος προσαρμόζεται μικρὸς ὑποστάτης, ἔχων σχῆμα πεσοῦ ἐκ γραφίτου ἢ ἐκ κερατίνου ἀνθρακῆς καὶ πρ' αὐτὸν δεύτερος προσόμοιος. Μικρὰ ὁπῆ ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνω προσόψεως τοῦ πρώτου ὑποστάτου, ἐπὶ δὲ τῆς κάτω τοῦ ἐτέρου πλαγίᾳ τις κοιλότης. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὁπῶν τίθεται καθέτως μικρὰ βέβυμα ἐκ γραφίτου, τὴν μὲν βᾶσιν μνηστὸν ἔχουσαν, ἐπὶ δὲ τοῦ ὕψι-λοτέρου ἄκρου ἀγκιστρίδα. Ἡ βέβυμα αὕτη ἴσταται κάθετος ἀφ' ἐνδὸς μὲν διὰ τῆς ἀγκιστρίδος, ἀφ' ἐτέρου δὲ διὰ τῆς αἰχμῆς. Τέλος βεβυμα βολταϊκῆς στήλης μετοχετεύεται εἰς τὸν κατώτερον ἐκ γραφίτου ὑποστάτην, ἐξ οὗ ἄρχειται βεβυμα διοχετευτικὸν καταλήγον εἰς σύνθημα τηλεφώνου.

Ἡ ἐλαφροτάτη ψαῦσις τῆς ὀριζοντείου σανίδος δι' ὄνητος ἢ διὰ πτεροῦ οὐ μόνον ἄρκει ὅπως τὸ τηλέφωνον ἐπαναλάβῃ τὸν ἤχον, ἀλλὰ καὶ ἐπιτείνει τοῦτον μεγάλως.

Ἡ σανὶς δονεῖται καὶ μετ' αὐτῆς οἱ ὑποστάται, ἢ δὲ ἐκ γραφίτου βέβυμα ὡς ἐκ τῆς συγκρατήσεως αὐτῆς μεταξὺ τῶν δύο ὑποστατῶν δονεῖται καθέτως. Τὴν δόνησιν ταύτην εὐχερῶς δύνανται νὰ νοήσῃσι, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅτι, τι τυμβαίνει ἐπὶ τυμπάνου, ἐφ' οὗ μικροὶ χάλικες ἐπέστησαν, οἵτινες ἀναπηδῶσιν ἅμα ὡς παραχθῆν ἐν μικρῇ ἀποστάσει ἐντονός τις ἤχος. Αἱ δονήσεις αὗται τῆς βέβυμου εἰσιν ἀνεπαίσθητοι, ἀλλ' ἀκροῦνται ἰσχυρὰ ὅπως μεταβάλλωσι κατὰ πᾶσαν κίνησιν τὴν διάβασιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ βεβυματος τῆς στήλης.

Αἱ τοῦ βεβυματος μεταβολαὶ εἰσιν ἰσχυρόταται καὶ καθορίζουσιν ἐπομένως σπουδαίαν δόνησιν τῆς μεμβράνης τοῦ τηλεφώνου τῆς ἀφίξεως, ὁ δὲ κα-

ραγόμενος ὡς ἐκ τούτου ἤχος λίαν ἐπαυξάνει. Εἶναι ὁ ἀρχικὸς ἤχος, λίαν ἐντεταμένους. Τὸ σύνθημα τηλεφώνου μετέδιδεν ἀσθενεῖς ἤχους, δυναμένους νὰ παραβληθῶσι πρὸς εἰκόνα φωτογραφικὴν σμικρυνθεῖσαν. Τὸ τηλέφωνον Hughes μεταδίδωσιν ἤχους ὁμοίους πρὸς εἰκόνα φωτογραφικὴν μεγεθυνθεῖσαν.

Τοῦτο τὸ ὄλον μυστήριον τοῦ μικροφώνου, ὀνομασθέντος οὕτως ὑπὸ τοῦ ἐπινοητοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀκριβῶς· ἄλλως δὲ, ἡ ὀνομασία αὕτη ἀνήκει τῷ κ. Βεάδστων, ὅστις ἐκάλεσεν οὕτω μηχανισμόν, προωρισμένον ἐπίσης εἰς τὴν λήψιν ἀσθενεστάτων ἤχων.

Ὅταν ἐπὶ τῆς σανίδος κατατίθηται κυτίον μεταλλικόν, ἐνῶ ἐγκλίκεται μὴτᾶ, ἀκούει τις κἄλλιστα, τιθέμενος τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ τηλεφώνου, τὸν ἤχον τῶν ποδῶν τοῦ ἐντόμου προσκρούοντος εἰς τὸ μέταλλον. Ἐὰν τεθῆ ἐπὶ τῆς σανίδος ὀρολόγιον, ὁ κρότος τοῦ μηχανισμοῦ ἀκούεται μετὰ τηλικαύτης ἐντάσεως, ὥστε θὰ ἐνομιζέτο ὅτι ἀκούεται ὁ κρότος μηχανῆς μύλου. Διὰ τοῦ μικροφώνου ἀκούονται ἤχοι μὴ ἀντιλαμβανόμενοι διὰ τοῦ ὠτός, οἷος ὁ τῶν ὀδόντων τῆς συμπλοκῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ, ὠθούντος τοὺς μὲν πρὸς τοὺς δέ. Εἶναι ὄργανον παραδόξου εὐκαιοτήσιας· δυνατὸν δὲ νὰ λεχθῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἤχος διαφεύγων τὸ ἀνθρώπινον οὖς. Τοῦναντίον μάλιστα ἀκούει τις δι' αὐτοῦ κάλλιστα· ὁ ἐλάχιστος ἤχος ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὄργανου καὶ μεταδίδεται διὰ τοῦ τηλεφωνικοῦ κέρατος. Ὁ κρότος τῶν μακρόθεν βημάτων, αἱ τοῦ ἐδάφους δονήσεις ἀντανακλῶνται εἰς τὸ ὄργανον καὶ λαμβάνονται μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας.

Πρόδηλον ὅτι καὶ οἱ ἐλάχιστοι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κρότοι παράγουσιν ἤχῳ ἐν τῷ μικροφώνῳ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ παλμὸς τοῦ σφυγμοῦ, ὁ κτύπος τῆς καρδίας διακρίνονται μετὰ εὐκρινείας ἀγνωστοῦ ἄχρι τοῦδε. Ἡ ἰατρικὴ θὰ εὕρῃ βεβαίως νέας ἐφαρμογὰς ἐν τῷ τηλεφώνῳ τοῦ Hughes.

Καὶ οἱ κωφοὶ; Πρόδηλον ὅτι θέλουσι δυναθῆναι νὰ ἀκούωσι διὰ τοῦ μικροφώνου κάλλιστα. Πρὸς τοῦτο ἄρκει νὰ συνδεθῆ ἢ μεμβράνη τοῦ τηλεφώνου μετὰ σκληρᾶς καὶ ἀκάμπτου βέβυμου ἢ μετὰ μεταλλικοῦ σύρματος τεταμένου, ὅπερ ὁ κωφὸς τίθησι μετὰ τῶν ὀδόντων. Πασίγνωστον ὅτι οἱ κωφοὶ ἀκούουσι κάλλιστα διὰ τῶν ὀδόντων, ὅταν ἡ κωφότης δὲν προέρχεται ἐκ παραλύσεως τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου. Ὁ ἔχων τὸ οὖς σκληρὸν ἀντιλαμβάνεται κάλλιστα τῶν λεγομένων αὐτῶν, εἰάν ὁμιλήσῃσι πρὸς αὐτὸν ἐντὸς χαλκίνης λεκάνης ἢ ποτηρίου. ἐπὶ τοῦ χελοῦ τοῦ ὁποίου τίθησι τὸ οὖς ἢ τοὺς ὀδόντας. Ἡ διὰ τῶν στερεῶν σωμάτων διαβίβασις τῶν ἤχων γίνεται κάλλιον ἢ διὰ τοῦ ἀέρος.

Περίεργος θὰ ἦτο ἢ διὰ τοῦ μικροφώνου ἐναρξίς τοῦ ἐναρξιστάτου πειράματος τῆς μαγικῆς συναυλίας τοῦ Βεάδστων. Ὁ ἄγγλος φυσικὸς κατάρθωσε νὰ διαβιβάσῃ διὰ πολλῶν ὀροφῶν οἰκίας τινὸς συναυλίαν, δοθεῖσαν ἐντὸς ὑπογείου. Ἡ ἐλάτης μεταβιβάσει λίαν ἐξαιρετικῶς τὸν ἤχον. Ὁ Βεάδστων ἐπηξε τέσσαρας πασσάλους ἐξ ἐλάτης ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. τὸν μὲν ἐπὶ τῆς ἁρμονικῆς τραπέζης κλειδοκυμβάλου, τὸν δὲ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ βραβίτου, τὸν τρίτον ἐπὶ τῆς κλίμακος λίρας, τὸν τέταρτον ἐπὶ τῆς γλωττίδος αὐλοῦ. Οἱ ἤχοι διεβιβάσθησαν εὐδιακρίτως μέχρι τῆς τετάρτης ὀροφῆς. Διὰ τοῦ τηλεφώνου Hughes ὁ ἤχος δύνανται νὰ λάβῃ ἔκτακτον ἔντασιν. Ἄλλως δὲ ἄρκει νὰ θέσῃ τις ἐπὶ τῆς δονομένης σανίδος κιβώτιον μουσικῶν ὅπως ἀκούσῃ ἀληθῆ συναυλίαν.

Ἐπάρχει μουσικὸν ὄργανον ἤμιστον μὲν γνωστὸν, ἀλλ' ἀξιοσημεῖωτον, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ αἰολικὴ ἢ μετεωρολογικὴ κινύρα (harpe), ἣτις εὐχερῶς τίθεται παντοῦ ὅπου πνέει ἄνεμος, ὅστις μόνος δονεῖ αὐτήν. Ἀπλῆς χορδῆς τεταμένης ἐπὶ τῆς κατωτέρως ἄκρας θύρας κακῶς κλειομένης καὶ πυρὸς ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἐστίᾳ αἱ δονήσεις ἀποβαίνουσιν ἔντονοι, καὶ παράγονται ἐκ τούτου ἤχοι εὐάρεστοι. Πολλὰ μεταλλικὰ χορδαὶ τεταμέναι ἐν κήπῳ παράγουσιν ἁρμονικὸν ἤχον ὅταν ὁ ἄνεμος πνέῃ. θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τοῦτο εἶναι ἀντήχησις ἤχου μουσικοῦ ὄργανου μακρόθεν ἀκουσμένου. Τοὺς παραδόξους τούτους ἤχους δύνανται εὐχερῶς νὰ ἀκούσωσιν οἱ παρὰ τοὺς πασσάλους τηλεγραφικῆς γραμμῆς ἰστάμενοι. Οἱ οὕτω παραγόμενοι ἤχοι ἀποτελοῦσιν ἁρμονίαν ἡδέαν, θελητικὴν καὶ ἐπαγωγόν. Οὐδὲν ἄμφισβηλον ὅτι ἡ ἁρμονία αὕτη ἀκουσμένη διὰ τοῦ μικροφώνου ἐπιτείνεται καὶ παράγει μέγα ἀποτελεσμα.

Παραλείποντες τὰς ἐφαρμογὰς ταύτας, αἵτινες ἡμέραν τινα συμπληρωθήσονται βεβαίως, μνημονεύσωμεν δύο μόνους μετεωρολογικὰς ἐφαρμογὰς τοῦ νέου τούτου ὄργανου. Ἡ ἀτμοσφαιρικὴ ἠλεκτρικότης λίαν κακῶς ἄχρι τοῦδε ἐμελετήθη, καίπερ μεγάλως ἐπιδρῶσα ἐπὶ τῶν τηλεγραφικῶν συρμάτων. Ὁ κ. Γροσσιέρ ἐβεβαίω ἐσχάτως ὅτι τὸ τηλέφωνον μετέδιδε χαρακτηριστικούς ἤχους ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μεταβαλλομένης ἐντάσεως τῶν τηλεγραφικῶν συρμάτων. Οἱ ἤχοι οὗτοι, ὀλίγον συγκεχυμένοι θ' ἀπέβαινον προδήλως εὐδιάκριτοι διὰ τοῦ μικροφώνου· ἡδύνατο δὲ τις νὰ υπολογίσῃ τὰς ἡμερησίας μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἠλεκτρικότητος.

Τὴν δευτέραν ἐφαρμογὴν ὑπηγόρευεν ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Μαίου ἀνακαλυφθεῖσα σπουδαία ἰδιότης τοῦ σεληνίου, ὅπερ εἶσι καλὸς ἀγωγὸς τῆς ἐκ τοῦ φω-

τὸς παραγομένης ἡλεκτρικότητος. Ἡ ἀγωγὸς δύναμις βάρδου σεληνίου δύναται ν' ἀνέλθῃ ἀπὸ τοῦ μηδενὸς μέχρι τοῦ δεκάτου βαθμοῦ ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτὸς εἰς ὃ ἐκτίθεται. Ἐκαστον δὲ ἰδιόχρουν φῶς διαφόρως ἐπὶ τοῦ σεληνίου ἐπιδρᾷ.

Ἀντικαθισταμένης ἄρα ἐν τῷ ὄργανῳ τοῦ Hughes τῆς ἐκ γραφίτου βάρδου διὰ βάρδου σεληνίου, ἐπιτυγχάνεται μικρόφωνον εὐαίσθητον εἰς τὸ φῶς. Ἡ βάρδος ὅσον διαφανὴς ἐστὶ τοσοῦτον καὶ εὐαγωγοτέρα καθισταμένη δυνεῖ τὴν τηλεφωνικὴν πλάκα. Αἱ φωτιστικαὶ δονήσεις μεταβάλλονται εἰς ἡχητικὰς καὶ τὸ τηλεφώνον δύναται ν' ἀκούῃ τὸ φῶς καὶ τὰ χρώματα.

Ἡ δὲ τηλεφωνικὸς φθόγγος ἀπεκάλυπτε τὸ χρωματικὸν μεταξὺ, τοῦ ἀνθους, δυνατὸν δὲ νὰ ἴδῃ τις μακρὰν διὰ μέσου τοῦ μεγαλειτέρου σκότους. Ἐδ-χερῶς θὰ ἴδονατό τις νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτὸς καὶ πραγματοποιήσῃ φωτόμετρον λίαν εὐαίσθητον· μάταιον τὸ προσθεῖναι ὅτι θὰ παρήγετο οὕτω μετεωρολογικὸν ὄργανον, χρήσιμον εἰς τὴν μελέτην τῶν μεταβολῶν τοῦ φωτὸς κατὰ τὰς διαφορὰς τοῦ ἔτους ἐποχὰς.

Ἐν κεφαλαίῳ, πασιδὴλον ὅτι αἱ δύο σανίδες καὶ ἡ μικρὰ κινητὴ βάρδος τοῦ κ. Hughes ἔχουσι τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν ἐκάστη. Πανταχού ἀπὸ πολλοῦ ἐθηρεῖται μέσον τι πρὸς αὐτῆσιν τῶν ἡχῶν. Ἡ λύσις φαίνεται ἐπιτευχθεῖσα καὶ ἐπιτευχθεῖσα μάλιστα διὰ πρᾶγματι στοιχειώδους μέσου, ὅπερ τὰ μάλιστα κινεῖ τὴν περιέριευσαν.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΓΟΥΣΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΖ΄.

Τῷ σοφωτάτῳ Δαβίδῳ τῷ Ἐσχαλίῳ Μάξιμος ὁ Μαργούσιος εὐ πρᾶττεν.

Φορτικώτερος ἐγὼ τὰ περὶ σέ, σοφωτάτη μοι καὶ φιλάτῃ κεφαλῇ· σχεδὸν γὰρ οὐδ' ἀπολύσας τὸ στόμα ἐπὶ ταῖς προτέρας τῶν αἰτήσεων καὶ δευτέρας σου τῇ καλοκάγαθῃ προστίθῃμι. Οὕτως ἐγὼ τῇ σῇ καὶ μεγαλοσίᾳ καὶ εὐκρινεῖ ἀγάπῃ τῇ πρὸς ἐμὲ καταθεθάρρηκα. Κάκεθεν μὲν ὄκνω, ὅ γε εἰκὸς, πρὸς τὴν διενόλησιν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ θάρρους ὅτι πλείστου ἐμπίπλαμαι. Ὑποίσει, σῆμαι, μᾶλλον δ' εἶπεῖν πέπεισμαι, φιλοφροσύνως καὶ τούτῳ καὶ τῇ περὶ ἐμὲ σου σπουδῇ τὸ πᾶν χαριζόμενος. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ἰκέτης σου ἐφ' ᾧ καθυπουργῆσαι φίλτροις φιλικῶς προστελεύσομαι, οὐ δ' ἄρα εἰσκαύσεις ὁ φιλικώτατος τοὺς τρόπους καὶ τὰ πάντα εὐήκοος εἰς τὴν τῶν φιλοσόφων ἐξυπηρέτησιν. Θωμάς ὁ τοῦ Παύλου ὁ Κύπριος, ἀνὴρ τὰ τε ἄλλα καλῶς

κάγαθός καὶ τῶν ἐμῶν μετασχῶν σφοδρῶς παιδικῶν, Τετραάγγελόν με ἀπήτησε, μήκους τοῦ παρ' ἡμῶν λεγομένου ἔκτου καὶ δεκάτου, καὶ Ψαλτῆρα δὴ τοῦ αὐτοῦ μήκους ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐκτυπώσεως ἢ ἄλλοθεν ποθεν, ἐκάτερον ἑλληνιστὶ καὶ ἰταλιστὶ ἢ μόνον τὸ πρότερον. Εἰ οὖν τούτοις που περιτύχοις, ἀξίωσον, καὶ πρὸς τοῦ φίλιου, ὡς ἡμᾶς ταῦτα διαπέμψαι συνδιαμηνῶν ἡμῶν καὶ τὰ τῆς καταθεθείσης ἐπὶ τούτοις τιμῆς καὶ ὧπερ ἂν σοι βουλομένῳ γένοιτο ἀποδοθῆναι, εὐθὺς ἀποδώσομεν· χαρῆ γὰρ τὰ μέγιστα. Τοῦ λοιποῦ ἐρρωμένως μοι διαβιώης, ἀνδρῶν παμφίλιτατε, καὶ σφοδρότερον ὑπανακαίσις τὸ πρὸς ἡμᾶς φίλτρον ἀείποτε καὶ συγγνοίης ἡμῶν λακωνίζουσιν. Ἐνετίθην.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΖ΄.

Τῷ σοφωτάτῳ Ἐυστρατίῳ τῷ Λεορτίῳ Μάξιμος.

Ἀπῆλθες, ἐμοὶ δὲ κατέλιπες δάκρυα· παρῆλθον εἰς τὸ τῆς συζητήσεως ἔντρομος, οὐχ ὡς ὑπαίτιος ὢν, ἀλλ' ὡς θειλιάτατος πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ ἀήθης, καὶ δὴ καὶ τινὰ ἐπήρειαν δεδιώς. Ἐπανῆλθον δὲ οἶος καὶ παρεγενόμενον ἐκεῖθεν ἀσινῆς χάριτι Χριστοῦ καὶ τῇ τῆς ἐκλαμπροτάτης γερούσιας συνηγορίᾳ καὶ ὑπερασπισμῶ. Τί τὸ ἐπὶ τούτοις; Πολὺς τῶν ἐπηρεαζόντων ὁ μετάμελος ἐρ' οἷς ἐδεδράκεισαν. Τίς δὲ ὁ αἴτιος καὶ ἐρ' ὅτι καὶ πρὸ τῆς. . . τινῶν ὑπομνήσεως, ἐξεπίστασαι. Ἦκε καὶ ὡς ἡμᾶς τῶν αὐτῶν καὶ αὐτῆς ἐπισυμβάντων, ὡς μὴ ὄφρα, μή-νομα. Ἐπιστολὴ ἐν Γερμανίᾳ ἤδη ἐκτυπωθεῖσα ἐπεφθάκει, ἐντεῦθεν [δ'] ἐκ τοῦ τὰς ἀφορμὰς παρασχεῖν οὐ μικρὸς ἐγείρεται θόρυβος τὰ πάνδεινα παθεῖν ἡγησάμενον. Ἀλλὰ γὰρ εἶδε καὶ τοῦτ' ἐκεῖνον κατὰ νοῦν λαβεῖν, τὸ μὴ δεῖν ἀπαξ προσκροῦσαι ἐλέσθαι καὶ τοῦτ' ἐν τοῖς καιρίοις. Γέγονεν οὖν ὅ δὴ γέγονε. Φθάνω δ' ἐγὼ αἰτῶν τὴν. . . ὅπως ποτὲ πεπλημμελημένην νῦν συγχώρησιν, οὗτος δ' ἀποδοκιμάζει τὴν αἰτησιν ἄλλως τε καὶ μεσολαβούντων ἐκλαμπροτάτων ἀνδρῶν εἰς τοῦργον. Τί οὖν ἂν καὶ πάθοιμεν ἐπηρεαζόμενοι; Τί γὰρ ἄλλο ἢ τὸ θεῖον πρὸς συμμαχίαν προσκαλεσόμεθα καὶ τὴν σὴν πρὸς ἐκεῖνο δι' ἡμᾶς ἐξιλέωσιν; Ὁ ἱερὸς πρωτοπαπᾶς οὕτω καὶ νῦν τὸ χρέος ἀπέδωκε. Χάρι-σαι ἡμῶν, πρὸς τοῦ φίλιου, γράμματα πρὸς ἐκεῖνον διαμηνύοντα τὴν ἀπόδοσιν, ἐμπαρνεύειραὶ δ' ἐκεῖνοις καὶ ὅπως μέχρι τούτου τὰ κατὰ σέ κεχώρηκε καὶ τῶν προσφορησάντων νέων, οὓς καὶ παρ' ἐμοῦ προσεῖποις φιλικώτατα. Καὶ, πρὸς τῆς μεταξὺ νῦν ἱερᾶς φιλίας, καὶ εἰ τοῦ τῶν παρ' ἡμῶν σοι δεήσει, οὐκ ἂν φθάνοις ἐπιτάττων ἡμῶν τὰ πρὸς δύναμιν. Ἐρρωμένως μοι διαβιώης, σοφώτατε καὶ ἐντιμότατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ. Ἐνετίθην, μαμακθηριῶνος ἀ ἐπὶ ἰ ἀφῆε.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΗ΄.

Τῷ μεγάλῳ πρωτοσυγκέλῳ Μάξιμος εὐ πρᾶττεν.

Ἐταλαιπώρητα καὶ κατεκάμφθη ἕως σφόδρα, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμενος, ὁ προφητάνας κατατραγωδῶν τῶν οἰκείων ἀμαρτιῶν ἔλεγεν· ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο κατολοφύρομαι καὶ ὅτι εἰς μάτην ὠνεῖδισαν οἱ μισοῦντές με δωρεάν, καὶ ὁ μείζων ὄρος τοῦ ἀτυχήματος, οὐδ' ἐν οἷς ταπενούμεθα καὶ παρὰ τὴν ἐκείνων ἀξίαν ἐπικάμπτονται ὀπωσοῦν, οὐδὲ τοῦ φιλανθρώπου τι ἐπιδείκνυνται. Καὶ εἰ μὲν ἡμεῖς ἐτυγχάνομεν ὄντες οἱ πρῶτοι τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐρίδος δεδωκότες καὶ μὴ πάντα λίσθον ἐκινήσαμεν, ἐρ' ᾧ τὰς διαλλαγὰς εἰς τὸ προσῆχον διαπεπράχθη, τάχ' ἂν τι καὶ εὐπρόσωπον εἶχεν αὐτοῖς· ἢ πρὸς τὰ χεῖρω ὁρμή. Ὅπου δ' ἐκεῖνοι καὶ σκανδαλοῦ γεγονάσιν αἴτιοι τοῖς πολλοῖς καὶ ἡμῶν μετ' οὐδενὸς δικαίου κατεπανέστησαν καὶ μονοουχί, τό γε ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εἰς πῦρ ἡμᾶς ἐβαλ-λον τίσι δικαίοις ἂν ποτε γενομένοις καὶ ἀδελκότοις κριταῖς ἀνακτέοι δοξείεν; Ἐγὼ δὲ ὁ ἀρχαῖός τε καὶ Κρονίων ὄζων καὶ τοῦτο προσθεσώρηκα. Ἐστω πεπλημμεληταί τι καὶ παρ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο οὐ τῶν τυχόντων, προστρέχω δ' ὡς προσκρούσας καὶ ὑπεύ-θυνός τις τῇ μετανοίᾳ, τί οὖν μόνον πάντων ἐμοὶ θὰ πρὸς ταύτην οὐκ εὐπρόσιτα; Καὶ οὐδὲ χωρί-διόν τι ἐν ἐσχάτοις γοῦν ὑπολέλειπται; ὦ τῆς ἀπη-νείας! ἀντινομοθετοῦμεν Χριστῷ, τῷ τὸν πρὸς αὐ-τὸν ἐρχόμενον ἔξω οὐκ ἐκθάλλοντι, καὶ μύρια οὗτος περιφέρῃ ἀμαρτημάτων φορτία καὶ ἐπιθανατοῖς κινδυνεύει τοῖς ἔλκεσι. Διηνώχλου σὺν πόνῳ καὶ τοῖς ἱεροῖς γράμμασι, μή ποῦ τις ὀπωσοῦν πεπλημ-μελητικῶς καὶ μετάμελόν τινα ἐρ' οἷς ἡμαρτεν ἐπι-δειξας τῷ πρὸς ὃν ἐπλημμελήσει, παρὰ τὸ ἐκείνου ἀπότομον (οὐ γὰρ ἂν εἶποιμι θηριώδες) διέμεινεν ἀδιάλλακτος, καὶ οὐχ εὖρον ἄχρι τοῦ νῦν. Εἰ δ' ἐν ἀδῆλῳ τινὲ μόνος τοιοῦτος ἐναποκρύπτεται, ἀσμέ-νωσ ἂν τοῦτον κατίδοιμι. Νῦν δὲ οὐδ' ἐν δνεῖροις τοῦτό φασιν, οὐκοῦν αὐτόθεν ἡμᾶς τὸν νόμον τοῦ-τον τοῦ Χριστοῦ ἐκδιδάξασθε, ἵνα μὴ μάτην καυ-χώμεθα τῇ τοῦ πρᾶου διδασκαλίᾳ τὸν νόμον ὅσον τὸ ἐρ' ἡμῶν ἀνατρέποντες. Ἐρρωτο, ἱερωτάτη καὶ φιλάτῃ ἡμῶν κεφαλῇ, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἀπο-κάμης τὸ θεῖον ἐξιλεούμενος. Ἐνετίθην.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΘ΄.

Φρεδερίκῳ τῷ Συλλουργίῳ, ἀνδρὶ σοφωτάτῳ, Μάξιμος Κυθῶρων ἐπίσκοπος.

Ἐπειδὴ σοὶ φίλα καὶ τὰ παρ' ἡμῶν παιδικὰ, Φρεδερίκε σοφώτατε, καὶ γε εὐκότως τὰ τῆς ἱερᾶς Γεωμετρίας μεμυσταγώγησαι δόγματα, τὰ τῷ αὐτῷ

ἴσα καὶ ἀλλήλοις δεῖν εἶναι ἴσα θεσπίζοντα, ἰδοῦ σοὶ ἰσόμερον τὸ τοῦ ἔρωτος φίλτρον ἀντιτοξέουμεν, τοῦ ἐνδοτέρου τῆς νοερᾶς παρ' ἡμῶν φαρέτρας οὐτ' ἀφελκυσθῆν, οὐτ' ἀπωσθῆν, ἀλλ' αὐτόκλητον ἐκπεμ-πόμενον πλὴν τοῦ τῷ σοφῷ Ἐσχαλίῳ τῆν τῶν ὑπεκκαυμάτων αἰτίαν εὐκότως παραχωρεῖν. Εὐχὴ μὲν οὖν ἡμῶν καὶ πρὸς τούτου οὐχ ἢ τυχοῦσα προσω-κειῶσθαί σου τῇ φιλίᾳ καὶ δι' ἄλλα καὶ δὴ καὶ ὅτι σοφωτάτοις καὶ λαμπροτάτοις ἀνδράσι συνήρμοσαι, καὶ τοῖς μάλιστα τῷ τῶν ἀρετῶν μουσίῳ τῷ λαμπροτάτῳ ἡμῶν Ημελίῳ. Ἐπεὶ δ' ἀγαθῇ τύχῃ καὶ ὀψέποτε τοῦ οὐπερ, ὅσον οὐκ ἂν εἶποι τις ἐγλι-χόμεθα, ἡμίμοιρήσαμεν, ἐξέσται μὲν σοὶ τοῦ λοιποῦ, ἢ φίλον, ἐρ' οἷς εἰ μόνον οἷοί τε εἴημεν τῷ σῷ Μα-ξίμῳ κεχρησθαι. Καὶ ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ τουτὶ ἦδη σου τὰς ἀφορμὰς παρεσηκῶτος τεθαρρήκαμεν) ἐν οἷς ἂν ἡμῶν εἴη βουλομένοις ἐναλλάξ σου τῇ χρηστό-τητι καὶ φιλαυτίᾳ χρησόμεθα· ὦν, ἵνα καίτοι ἴδῃς, πρώτιστος ἡμῶν ὁ σκοπὸς, τὸ τῇ καταγεγραμμένῃ, φεῦ! Ἐλλάδι ἐπικουρίαν τινὰ παρασχῆν καὶ πως ταύτην ὑπερεῖσαι τὰ δυνατὰ πεσεῖν ὅπως οἰκτρῶς κινδυνεύουσαν. Πολλὰ δὲ σοὶ κάγαθὰ τὰ μάλιστα γένοιτο ἀνθ' ὧν ἐκ τῶν ἐνότων ταύτην ἀνακαινί-ζων οὐ παύῃ διηνεκῶς· σχολῆ γὰρ ἂν ἄλλοθεν πο-θεν ἀναλωφῆσαι τῶν κατεχόντων δεινῶν ἐξισχύ-σειεν, ὧν ἐπλούτει τροφίμων ἀποβαλοῦσα ἀρρήτοις προνοίας λόγοις τὰ θρέπτρα. Ἀντικομιτῆ δὲ πάντως παρὰ μὲν Θεοῦ τῶν ὧν ὑπέστης πόνων πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν, παρὰ δ' ἀνθρώπων περικαλλῆ τὰ ἐγ-κώμια καὶ μὴ σθενυμένην οὐδ' εἰς τὸ μέλλον τὴν εὐκλειαν. Ἴνα δέ τι καὶ ἡμεῖς, ἐν ᾧ τῇ λαμπροτά-τῃ γερούσιᾳ τῶν Ἐνετῶν πειθαρχήσαντες παρα-μένομεν, μικρὸν γοῦν τῷ τε χρηστοτάτῳ σου τῆς προαιρέσεως καὶ τῇ οἴᾳ τινὲ τῶν τῆς Ἑλλάδος κει-μηλίων ἀναρρήσει τό γε νῦν (τοιαῦτα γὰρ τὰ ἡμέτερα) συνεισφέρωμεν, τὸ τοῦ μακαριωτάτου Θεοδοῦρου περὶ Φιλοθέου Ἱστορίας (τοιαύτην γὰρ εἴληψε τὸ σύγγραμμα τὴν ἐπιγραφὴν) δωρόν σοι ψυχωφέ-λεις διαπέμπομεν, τοῦτο παρὰ σοῦ, τῆς τιμίας ἡμῶν καὶ φίλης κεφαλῆς, μετὰ τὴν ἐκδοσιν ἀντιλαβεῖν ἀξιοῦντες, τὴν τε ἐν τῷ τοῦ συγγράμματος προμε-τωπίῳ προσφωνητικῇ ἐπιστολῇ, καὶ ὀλίγ' ἄττα τούτων, ὅπως τοῖς συνήθως πρὸς ἡμᾶς ἔχουσι δω-ρηθησόμεθα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ σὺν Θεῷ καὶ εἰ τι τῶν ἀξιολογωτέρων ἡμῶν περιεῖη, καὶ τοῦτο ἐπὶ ταῖς αὐταῖς συνθήκαις ἢ καὶ ἄλλως προσεπιπέμψομεν· οὐ γὰρ ἂν φέρομεν τό γε ἐρ' ἡμῶν τῶν τε συντεταχό-των αὐτῶν καὶ τῶν ἐντεῦθεν ὠφελήθησόμενων ποτὲ βαθεῖ σκότῳ ἐπὶ τοσοῦτον ἐγκαταδύεσθαι καὶ ὡσπερ ἐν ναυαγίῳ ὑποβρύχια φέρεσθαι. Περὶ ὧν ἤτησας ἡμερολογίον καὶ ἄλλων οὐδὲν παρ' ἡμῶν σῶζεται. Ἄν δέ τινας τούτων ἐν τῷ μεταξὺ διερευνῶντες ἐπικρατεῖς

γενώμεθα, οὐκ ὀκνήσομεν τὴν διάπεμψιν· καὶ αὐτὸς δὲ, πρὸς τῶν λόγων, ἐπειδὴν τῷ χρονικῷ συγγραμμάτι ἡ κορωνίς σοι ἐπιτεθῆ, οὐκ ἔν φθάνοις αὐτὸ διαπέμψων ἡμῖν· χαρὶ γὰρ τὰ μέγιστα. Τὰ τῶν συνόδων τῶν οἰκουμενικῶν οὐ περίεστον ἡμῖν πλὴν τῶν τῆς ἐν Ἐφέσῳ συγχροτηθείσης, γ' πρακτικῶς, καὶ ταῦτα δ' ἐν τοῖς καταλειμμένοις ἡμῖν ἐν τῇ πατρίδι βιβλίοις διαμεμένηκεν. Ἡ τοῦ Φωτίου βιβλιοθήκη εὐρήται ἐνταῦθα παρά τῶν βιβλίων καὶ εἰς τὸ ὀρθότερον γεγραμμένη, πλὴν τὰ τῆς συναλλαγῆς οὐκ εὖων καὶ τὰ τῆς ἀντιγραφῆς πολυδάπανα. Ὁπότερον ἀντούτων ἔλοιτο, γράψαις καὶ σοι τὰ καταθύμια ὅση δύναμις ἐκτελέσομεν. Ταῦτά σοι παρ' ἡμῶν περὶ τι τῶν ἀναγκαίων ἀσχολουμένων αὐτοσχεδῶς γεγράφθω, Φριδέρικε σοφώτατε ἄμα καὶ ἡμῖν προσφιλέστατε, ἐπεὶ καὶ μακροτέροις ἀν ἐχρησάμεθα, αὐτὸς δὲ τὸ πρὸς ἡμᾶς σου φίλτρον οὕτω φιλοφρόνως ἐξφθῆν μὴ ἀποκάμης, παρακαλοῦς, ἀλλεπαλλήλοισι ὑπεκκαίων ἀνασκαλεύμασι· τάχα γὰρ ἀν ἐντεῦθεν καὶ πυρσὸς νῶν ἀναλάμψειεν. Ἐρῶσω καὶ φιλοσόφει τὴν κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίαν καὶ τὴν τοῦ δοθέντος ταλάντου ἐπίδοσιν. Ἐνετίγηθεν, μαιμακτηριῶνος α' ἐπὶ ι' αψή'.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

Η ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑΙ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ῥώσσοι δημοσιογράφος ἐπὶ διετίαν ἄλλην ἐπισταμένως παρακολουθήσας τὰς ἀλλοιώσεις τῆς περὶ τῶν ἀνατολικῶν δημοσίας γνώμης τῶν ἐν Ῥωσσίᾳ ἀριστοκρατῶν, τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ δημοσιεύει συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς.

Ἰούλιος 1876.—Ἐνθουσιασμός ἄγριος. Οἱ Σέρβοι καταγοητεύουσι πάντας. Πόθος πρὸς πόλεμον.

Ὀκτώβριος 1876.—Ἀπενθάρρυνσις. Οἱ Σέρβοι πρόξενοι ἀπογοητεύσεως. Ἐχθρα πρὸς αὐτοὺς καὶ λύπη διὰ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν γενόμενα.

Νοέμβριος 1876.—Ἐνθουσιασμός πρὸς πόλεμον ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων. Ἐκδηλώσεις οἴκτου καὶ συμπαθείας πρὸς αὐτούς.

Ἀπρίλιος 1877.—Διὰ τοὺς Βουλγάρους ἔκστασις πολλὴ καὶ ἀγάπη πρὸς αὐτοὺς ἀδελφική, δυσαρέσκεια δὲ πρὸς τοὺς Σέρβους.

Αὐγούστος καὶ σεπτέμβριος 1877.—Ἀθυμία πολλὴ ἕνεκα τῶν πρὸ τῆς Πιέσνας καὶ ἀλλαχοῦ ἤττων. Ἀγανάκτησις σιωπηλὴ κατὰ τῶν Βουλγάρων. Ἐτοιμότης πρὸς ἐγκατάλειψιν τοῦ ὄλου ἔργου ἄμα τῇ πρώτῃ εὐκαιρίᾳ.

Δεκέμβριος 1877.—Οἷστρος ἕνεκα νικῶν. Πόθος πρὸς περάτωσιν τοῦ ἔργου. Δυσμείνεια πρὸς τοὺς Βουλγάρους.

Φεβρουάριος 1877.—Χαρμονῆς ἐμπλεως ἡ συν-

ομολόγησις εἰρήνης καὶ ἡ τῆς Τουρκίας πρὸς ὑποχώρησιν διάθεσις. Συμπάθεια πρὸς τὴν Τουρκίαν καὶ ψυχρότης ἐπαυξάνουσα πρὸς τοὺς Βουλγάρους. Ἀπόφασις ἀκλόνητος περὶ ἐμμονῆς εἰς τὴν πρόσκτησιν τοῦ Βατοῦμ. Ἐπίγνωσις τῆς ἀνάγκης τῆς πρόσκτησεως ταύτης. Ἀδιαφορία πρὸς τὰς ἀξιώσεις Ἀγγλίας καὶ Αὐστρίας.

Μάϊος 1878.—Ἀπογοητεύσεις πολλὴ ὡς πρὸς τοὺς Βουλγάρους. Ὑπόνοιαι περὶ ἀνειλικρινείας τῶν Τούρκων. Ἡ τοῦ Βατοῦμ πρόσκτησις κρίνεται οὐχί τόσον σημαντικὴ ὅσον ἐνομίσθη. Ἀνίας πρόξενον τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα. Λόγος περὶ διευθετήσεως τῶν πραγμάτων ὅπως ὅπως.

ΝΕΟΝ ΤΗΛΕΒΟΛΟΝ.—Ἐν Βόλβιτις σειρά πειραμάτων ἐγένετο ἐπὶ νέου τηλεβόλου, ἐπινοηθέντος ὑπὸ τοῦ Βίλλιαμ Ἄρμστρογκ. Τὰ πειράματα ἀπέληξαν εἰς ἀποτελέσματα εὐάρεστα, καὶ προημιζονται ἐπαίσθηται βελτιώσεις τοῦ πυροβολικοῦ, ἐὰν τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα διὰ νέων ἐπικυρωθῶσι δοκιμῶν.

Ὁ σὺρ Βίλλιαμ Ἄρμστρογκ, παρατηρήσας ὅτι μεγίστη ὑπάρχει δυσχερεία περὶ τὴν κίνησιν τῶν συνήθων πεδινῶν τηλεβόλων, ἤρξατο σπουδαιοτάτης μελέτης πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ἐλαττώματος τούτου καὶ ἐξάλειψιν τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης δυσχερείας. Ἀποτέλεσμα τῶν μελετῶν αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἐπινοήσις τηλεβόλου, ὅπερ οὐ μόνον μετέχει ἀπάτης τῆς περὶ τὴν βολὴν δυνάμεως τῶν μικρῶν ὄρειων τηλεβόλων, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐχερῶς μεταφέρεται εἰς χώραν ἐνῆ μεγάλα ἀπαντῶσι προσκόμματα. Λέγεται ὅτι ὁ σκοπὸς ἐπιτεύχθη διὰ τηλεβόλου διηρθρωμένου, ἧτοι διὰ τηλεβόλου συχκαίμενου ἐκ τριῶν τεμαχίων, ἅπερ κατὰ βούλησιν δύνανται νὰ προσκολληθῶσιν ἢ καὶ χωρισθῶσιν.

Ἐκαστον τεμάχιον εὐμετακόμιστον ἐστὶ δι' ἡμιμόνου, συναρθρούμενα δὲ πάντα ἀποτελοῦσι τηλεβόλον, βέλλονμακρὰν, ὅμοιον δὲ σχεδὸν πρὸς τὰ πεδινά. Βεβαιούται ὅτι αἱ ἀρθρώσεις τοσοῦτον ἐρητικῶς συναρθροῦνται, ὥστε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην διέξοδον ἀφίνουσιν εἰς τὸ φωταίριον. Αἱ πρώται δοκιμαὶ φαίνονται ἀποδείξασαι τοῦτο, ὑπολείπεται δὲ μόνον διὰ νέων πειραμάτων νὰ ἐπικυρωθῶσιν. Ἐὰν ἡ οὕτω γενομένη δοκιμὴ πραγματοποιῆ πάσας τὰς συλληφθείσας ἐλπίδας, ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς ἔξει βεβαίως τηλεβόλον ὄρειον, οἷον ἡ ἀνάγκη τάχιστα ἐπαίσθητῆ γενήσεται.

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ Σ/ΑΣ.